

Aussi disponible en français: LA CAVALE

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

November - December 2006

Nummer 5

FAYCAL
VERMOORD DOOR DE STAAT

IN DE GEVANGENISSEN
AAN DE GRENZEN
IN DE WIJKEN
VOERT DE STAAT
OORLOG TEGEN ONS

LAAT ONS DE REVOLTE
UITBREIDEN

Voorpagina van een pamflet dat circuleerde in de Brusselse Marollenwijk



tweemaandelijks gezamenlijke uitgave van
Anarchist Black Cross Antwerpen &
Anarchist Black Cross Gent

UITBRAAK

Uitbraak is een tweemaandelijks gezamenlijke uitgave van het Anarchist Black Cross Antwerpen en Anarchist Black Cross Gent. Wij zien Uitbraak als een instrument om informatie te verspreiden, gevangenen te ondersteunen door hen publicatieruimte aan te bieden en de strijd tegen de repressie en de gevangenis aan te scherpen. Uitbraak focust in het bijzonder op anarchistische gevangenen, die omwille van hun strijd gevangen werden gezet, en helpt om de solidariteit, in al haar vormen, met hen op te bouwen.

Uitbraak/La Cavale verschijnt tweemaandelijks in twee talen. We doen ons best om alle artikels naar het Frans te vertalen of uit het Frans over te nemen. Normaal gezien zijn alle artikels in beide talen beschikbaar.

ANARCHIST BLACK CROSS

HET ANARCHIST BLACK CROSS is een netwerk, over de landsgrenzen heen, van anarchistische groepen die gevangenen die zich verzetten tegen het onmenselijke gevangenissysteem ondersteunen. Wij ondersteunen in het bijzonder anarchistische gevangenen die omwille van hun strijd voor een betere wereld worden vervolgd en opgesloten. Door publicaties, steunfondsen en solidariteitscampagnes proberen wij het masker van het gevangenissysteem dat zoveel ellende veroorzaakt af te rukken. Wij engageren ons eveneens om mee te bouwen aan de verdediging van de revolutionaire anarchistische beweging tegen de aanvallen van de repressie, opdat de strijd nooit zal gesmoord worden.

Wij vechten voor een samenleving waar geen gevangenen meer zijn, en waar elk individu samen met anderen in vrijheid kan leven. Want het is geen toeval dat de gevangenis lijkt op de fabriek, op de school, op de psychiatrische instelling,... Het zijn allemaal instellingen die ons onze vrijheid ontnemen en ons dwingen te gehoorzamen aan bazen en wetten die we nooit zelf gekozen hebben, en nooit zelf zullen kunnen kiezen. Daarom is ons uiteindelijke doel om doorheen revolutionaire strijd te komen tot een samenleving van gelijkheid en vrijheid - waar niemand wordt onderdrukt, uitgesloten, uitgebuit of opgesloten.



De gevangenis van Clairvaux (Frankrijk) in vlammen, 1984

Uitbraak is gratis dankzij vrije bijdrages en donaties. Financiële ondersteuning van dit initiatief is dus noodzakelijk! Uitbraak is sowieso gratis voor gevangenen.

Als je een abonnement wil en Uitbraak elke twee maanden thuis wil ontvangen of helpen verdelen, stuur dan een briefje / mail naar ABC Antwerpen of ABC Gent.

Voor verzending naar niet-gevangenen rekenen we 2 euro verzendingskosten per exemplaar aan (en een donatie wordt geapprecieerd), dus 12 euro per jaar. Bezorg ons dat bedrag via een storting op één van beide ABC-rekeningen met vermelding 'abonnement Uitbraak.'

Anarchist Black Cross Antwerpen

(zonder naamsvermelding)

Postbus 67

2018 Antwerpen 14

België

abc.antwerpen@gmail.com

reknr 000 - 3244460 -04

Anarchist Black Cross Gent

(zonder naamsvermelding)

Postbus 40

9000 Gent 2

België

abc_gent@yahoo.com

reknr 001 - 3364945 - 91

www.anarchistblackcross.be

November - December 2006 Nummer 5

Inhoud **UITBRAAK**

- p 4 Er broeit wat in de Belgische gevangenissen
Onvolledig overzicht van de sociale oorlog tegen de tralies
- p 5 De zoveelste oorlogsverklaring
Nieuwe maatregelen voor méér gevangenissen en méér cipiers.
- p 7 Ze vragen er gewoon om!
Communiqué van een gevangene over de opstand in Ittre
- p 9 In tijden van oorlog...
Over de moord op Fayçal in de gevangenis van Vorst en de oorlog van het systeem tegen de onaangepasten.
- p 9 Berichten uit de Belgische gevangenissen
- p 12 Andenne doet alsof het een modelgevangenis is...
Communiqué vanuit de gevangenis van Andenne
- p 13 Anti-terreurinquisitie langs de Schelde
Over de repressie tegen DHKP-C in België
- p 15 Huidige situatie van de kameraden in Aken
José overgeplaatst, Bart wacht op voorwaardelijke vrijlating
- p 16 Van Dendermonde tot Teixeira... De revolte ontbrandt!
Brief van Gabriël Pombo da Silva vanuit de gevangenis van Aken
- p 17 Roberto Catrino Lopez in honger-en dorststaking
In de gevangenis van Lelystad, Nederland
- p 18 Getuigen tegen de anarchisten van Lecce
Verslag van de hoorzitting op 28 september in Lecce, Italië
- p 19 Al drie jaar zonder hen te kunnen omhelzen...
Over de arrestaties van de anarchisten uit Barcelona in september 2003
- p 21 Yuma nog steeds in hongerstaking
Brief vanuit de FIES-kerker in Spanje
- p 23 Gevangenissen
Uit Insurrection, anarchist magazine, n°4, mei 1988
- p 24 Adressen van gevangenen en contactgegevens van anti-gevangenisgroepen



**« VERGEET NOOIT DAT
DE WETTEN ONS HATEN
LATEN WIJ DAN OOK DE
WETTEN HATEN »**

*Communiqué uit
de gevangenis van Andenne
p 12*



GEVANGENIS

*Tekst vertaald uit het blad
Insurrection, mei 1988
p 23*

Uitbraak verschijnt gratis dankzij donaties. Structurele financiële bijdrages zijn dan ook meer dan noodzakelijk om dit project draaiende te houden, en van Uitbraak een echt instrument in de strijd tegen alle gevangenissen te maken.

Wij zouden **Uitbraak** graag gratis kunnen blijven opsturen naar gevangenen en hun naasten. Daarvoor rekenen wij op collectieve ondersteuning.

Er broeit wat in de Belgische gevangenissen...

Gevangenis van Doornik, 8 september 2006

Tijdens de ochtendwandeling vallen gevangenen een cipier aan, waarna een korte rel uitbreekt. De gevangenen wapenen zich met ijzeren staven en projectielen. De politie intervineert zeer snel. Na enkele uur-tjes confrontatie wordt de orde hersteld.

Gevangenis van Vorst, 24 september 2006

In de isolatiecel wordt Faycal vermoord met drie kalmerende injecties.

Brussel, 25 september 2006

Naar aanleiding van de moord op Faycal breken in de Marollenwijk en elders rellen uit. Meerdere dagen lang zijn er confrontaties met de politie. Er worden her en der winkelruiten ingesmeten. Tientallen auto's en enkele overheidsgebouwen gaan in vlammen op. De politie militariseert in drie dagen de Brusselse wijken en arresteert preventief vele jonge rebellen.

Brussel, 28 september 2006

Twee cipiers worden bedreigd terwijl ze op de tram zitten. Ze worden uitgescholden voor moordenaars en zien een mes flikkeren. De volgende dagen weigeren de cipiers hun uniform te dragen als ze van en naar hun beulenwerk gaan, ze worden begeleid door de politie.

Brussel, rond 28 september 2006

In de Marollenwijk zwerft een pamflet rond waarin wordt opgeroepen tot solidariteit met de rebellen in de Marollenwijk, tot het verbinden van de strijd tegen de gevangenis, tegen de politie en tegen het asielbeleid en tot het uitbreiden en verspreiden van de revolutie.

Gevangenis van Vorst, 5 oktober 2006

De politie intervineert om tientallen gevangenen die gewapend met ijzeren staven de binnenplaats blokkeren terug naar hun cellen te jagen.

Hulpgevangenis van Leuven, 6 oktober 2006

Onbekenden schilderen een meterslange slogan voor de hulpgevangenis die cipiers moordenaars noemt. Er wordt eveneens een ruit van het nabijgelegen lokaal van de cipiersvakbond ACOD ingesmeten.

Gevangenis van Lantin, 18 oktober 2006

Tientallen gevangenen uit de zwaar beveiligde vleugel bezetten de binnenplaats. Ze wapenen zich met ijzeren staven en verwoesten bijna een volledige vleugel. Pas na meerdere uren kan de politie de opstandelingen terug naar de cellen drijven.

Gevangenis van Ittre, 29 oktober 2006

Nadat de federale politie alle bezoekers verplichtte een naaktfouille te ondergaan, breekt 's avonds een zware opstand uit. De gevangenen steken verschillende cellen, matrassen, vuilbakken en een kantoor van de cipiers in brand. De politie en de cipiers worden aangevallen met projectielen en metalen staven. De schade aan de gevangenisgebouwen is enorm. Vijf cipiers raken gewond. Pas na middernacht keren de gevangenen terug naar de cellen.

Gevangenis van Ittre, 30 oktober 2006

Gevangenen melden dat er 's nachts boven de gevangenis vuurwerk werd afgeschoten.



De flikken voor de gevangenis van Ittre op 30 oktober

“REVOLUTIONAIRE SOLIDARITEIT MAAKT TEN VOLLE DEEL UIT VAN ONS BESTAAN ALS OPSTANDIGE ANARCHISTEN. IN DAT OPZICHT HOORT SOLIDARITEIT DAN OOK EEN ONONDERBROKEN AANDACHTSPUNT TE ZIJN. SIMPELWEG OMDAT ZE GEEN ONDERBREKING MAAR EEN VOORTZETTING EN UITBREIDING VAN ONZE ANDERE ACTIVITEITEN BETEKENT.”

- Pierleone Porcu, uit de bundel *Revolutionaire Solidariteit*

Nieuwe maatregelen voor méér gevangenen, méér cipiers en méér veiligheid.

Een zoveelste oorlogsverklaring...

Er broeit wat in en rond de Belgische gevangenen. De cipiersstakingen volgen elkaar aan een ijtempo op terwijl in alsmaar meer gevangenen rellen en regelrechte opstanden uitbreken. Boven al dat strijdgewoel voeren de politici hun democratische debatten over hoe ze komaf kunnen maken met die lastige situaties. Ze onderhandelen met elkaar op kap van mensenlevens en gebruiken individuen die hun vrijheid heroverd hebben (zoals de ontsnapten van Dendermonde) voor als pasmunten. Na enkele maanden bakkeleien is het nu zover: er is een nieuw beleidsplan voor de gevangenen.

Méér gevangenen en méér cipiers

Uiteraard hetzelfde liedje in deze federale beleidsverklaring. De politici maken van de overbevolking in de gevangenis het fundamentele probleem waardoor ze kwesties als isolatie, foltering, langgestraften, zieken in de gevangenis en vrijheidsberoving *tout court* niet hoeven aan te raken. Niet dat we iets anders verwacht hadden, maar het politieke strijdplan zit er toch wel ambitieus uit.

In Florennes wordt een jeugdgevangenis ingericht in de voormalige legerkazerne, waar tweehonderd jongeren zullen opgesloten worden. In Herentals hetzelfde liedje, waar de voormalige legerkazerne van Wolfstee honderd gevangenen van hun vrijheid zal beroven. Al het gezaag over jeugdcriminaliteit leidt dus nu, naast Everberg, tot een tweede jeugdgevangenis in de Belgische Staat. Langs de andere kant evolueert de Justitie ook mee met haar tijd. Delinquentie wordt gelijkgesteld met onaangepastheid, en dan is de stap naar *internering* niet klein meer. Nu al lijken rechtbanken vaak meer op psychiatrische laboratoria, waar het leven, de gevoelens en de gedachten van een onaangepast individu geanalyseerd en bestraft worden. Logisch dan ook dat de Staat minstens evenveel interesseert in de beloftevolle sector van de internering, en twee gesloten psychiatrische gevangenen bouwt in Gent en in Antwerpen (goed voor enkele honderden interneringen) terwijl voor de geïnterneerden in de gevangenis van Merksplas in afwachting twee celcontainers op de binnenplaats gezet zullen worden.

De psychiatrisering van de gevangenis is zonder twijfel één van de pistes van de toekomst. Pijnlijke gebeurtenissen zoals de moord op Fayçal in de isolatiecel van Vorst (door drie anti-psychotische injecties *Haldol*(1)) kunnen maar beter gebeuren in de psychiatrische uitroeiingskampen, waar ze efficiënter door de medische wetenschap kunnen gecamoufleerd wordt. De tralies kent ook hier nog maar amper een binnenkant: de psychiatrisering van de gevangenis gaat hand in hand met de *human resources*-economie waar een goed geconformeerde geest het beste verkoopproduct is (denk maar aan interimkantoren), met dwangmatig socialiseren van kinderen door hen te labelen als hyperactief (ADHD) en hen dus vol te proppen met kalmerende middelen, met de immer groeiende markt van anti-depressiva en slaappillen waarmee ze ons de verveling, uitzichtloosheid en zinloosheid van het koopwarenspektakel willen doen aanvaarden. Meer nog in de toekomst dan in het heden zullen diegenen die zich niet kunnen *aanpassen* aan de eisen van het systeem de gastvrijheid van de psychiatrische behandeling moeten aanvaarden.



Gevangenis van Ittre

In de beleidsverklaring belooft de Staat ook meer beulen aan te nemen. De selectieprocedure om cipiers aan te werven zal versneld worden waardoor we tegen 2007 tegenover een honderdvijftigtal extra cipiers komen te staan. Dit lijkt niet zo spectaculair, maar weerom blijkt de groei van de veiligheidsindustrie geen limieten te kennen. De cipiers, de politie en het leger zijn de directe huurlingen van de Staat, en gelukkig genoeg herkennen vele mensen hen nog als vijanden. Maar wat met het groeiende leger sociale controleurs? Stadswachten op het openbaar vervoer, buurtregisseurs, sociale assistenten, private winkelbewakers, parkeerwachters, overlastdedectives,...? Deze functionarissen van de sociale controle zijn de flikken van de toekomst. En het meest frappante (en een duidelijke overwinning van de Staat in de klassenoorlog) is dat velen die hiervoor ingehuurd worden juist diegenen zijn waartegen de Staat al van oudsher haar controle en repressie richt. Het voorbeeld van de stadswachten op het openbaar vervoer spreekt hier boekdelen: mensen die normaal gezien het minste geneigd zouden zijn om te betalen voor de tram, zijn nu gepromoveerd tot controleurs van zwartrijders. Het is doorheen deze controlelogica dat de Staat de hordes van uitgesloten doorklikt, verdeelt en tegen elkaar inzet.

Preventieve hechtenis, deportatie en alternatieve straffen

Immigranten zonder geldige verblijfsdocumenten worden zonder enige vorm van juridische procedure opgesloten in asielgevangenen, terwijl mensen die verdacht worden iets mispeuterd te hebben eveneens zonder enige vorm van veroordeling preventief opgesloten worden in de gevangenis.

En de hele democratische tamtam dan van “*je bent onschuldig tot het tegendeel bewezen is*”? De rechtsstaat is een farce. Het democratische gelul over Justitie dient alleen maar om de gerevolteerden in slaap te sussen met schijnbare *rechten*. In de praktijk is er alleen maar de oorlog tussen de Staat en de onaangepasten. En tot nader order is het vooral de Staat die de regels in deze oorlog bepaalt. De Staat vindt haar *objectieve bondgenoten* door via het spektakel mensen die terugvechten beroep te laten doen op rechten, waardoor het Staatsapparaat uiteraard haar legitimiteit alleen maar versterkt. Dit gaat op voor alle opsluitingsinstellingen van de Staat. Strijden voor een hervorming van de gevangenis?

Wel, met deze beleidsverklaring heb je je hervorming! Strijden voor een humanisering van het asielbeleid? Oké dan, de Staat zal zich ertoe verbinden om niet zomaar kinderen op de sluiten in de asielkampen. En zo haalt de Staat via het spektakel keer op keer een nieuwe overwinning binnen.

In de nieuwe beleidverklaring loopt trouwens nog een parallel met het asielbeleid. Dagelijks worden tientallen mensen door de Belgische Staat gedeporteerd. Als het van de Staat afhangt, zullen ook gevangenen die in België veroordeeld zijn gedeporteerd worden om hun straf in het zogenaamde *land van herkomst* te gaan uitzitten. Momenteel wacht reeds een 150-tal gevangenen zo'n deportatie (vooral naar Oost-Europese landen, Marokko en Frankrijk). De Staat probeert zo om langzamerhand de meest *storende* en *zichtbare* elementen van haar repressie buiten het territorium te duwen. Niet alleen deportaties, maar ook het investeren van geld en kennis in de bouw van gevangenis en asielkampen in andere landen. De Europese Unie investeert nu al miljoenen in de bouw van asielkampen in Tunesië, Libië, Algerije en Marokko om de stroom van vluchtelingen preventief te stoppen en organiseert de militaire grensbewaking in het oosten van Europa. De nieuwe baas van het Belgische gevangeniswezen, Hans Meurisse, verklaarde in de pers dat België moet bijdragen tot de bouw en renovatie van gevangenis in Oost-Europa...

De sprong van preventieve hechtenis naar alternatieve straffen is niet zo groot. Het overspant het geheel aan instrumenten en regels waarmee de Staat zich uitrust om haar oorlog te voeren. Alternatieve straffen (werk, maatschappelijke dienstverlening, elektronische armband,...) maken, meer dan ooit, van elke werk- of woonplaats een gevangenis en normaliseren de repressie. De huidige decentralisering van de repressie

vervaagt doorheen de nieuwe technologieën stelselmatig de verschillen tussen de specifieke delen van de maatschappij (werk-, genees-, leer-, pret- en strafkamp). In de voormalige openbare ruimte worden beetje bij beetje, open en bloot, de structuren van de repressie ingeplant.

In de geesten van de meest vooruitstrevende kaders van kapitaal en Staat is de gevangenis in feite al een oubollig gegeven, waar ze zo snel mogelijk van willen afstappen. De psychiatrisering van de *onaangepasten* en de omvorming van de hele maatschappij tot een controlekamp (met *softe*

DE GEVANGENIS RAKEN IS GEEN EVIDENTIE

dwangmiddelen zoals stadswachten en alternatieve straffen) kan in hun visie uiteindelijk leiden tot de afschaffing van de gevangenis, omdat de tralies doorheen heel de maatschappij zal lopen. Wat zichtbaar

zal blijven, zijn de speciale gevangenis voor rebellen, onverbeterlijken en gevaarlijken, waar elke verbinding met de sociale realiteit waar zij uit voortkomen zal doorgekapt zijn. Onlangs verklaarde de Belgische politievakbond dat er speciale afzonderingsgevangenis moeten komen voor extremisten... Het zou wel eens niet zo lang meer duren. De overgang van een disciplinaire maatschappij naar een controlemaatschappij is volop bezig. De twee tendensen (discipline en controle) gaan vaak samen, maar komen vaak ook tegenover elkaar te staan. De roep van de protagonisten van de controle zal de komende tijd alsmaar luider worden...

De antwoorden van de rebellie...

De beleidsverklaring was nog geen paar dagen oud, of een honderdtal gevangenen in Ittre kwamen in opstand. Na de opstanden van de voorbije twee maanden in Doornik, Vorst en Lantin braken ook zij de sociale vrede. We weten allemaal dat het broeit in de gevangenis, we weten ook dat er buiten de muren prille haarden van verzet opflakkeren zoals in de Marollenwijk na de moord op Fayçal en de aanvallen van de onaangepasten in de Franse banlieues op flikken en Staatsinfrastructuur.

De gevangenis raken is geen evidentie. De rebellieën binnen de muren (in om het even welke vorm: wandelstakingen, opstanden, hongerstakingen,...) kunnen alleen maar een aansporing zijn om de strijd buiten op te voeren. De strijd tegen de gevangenis zal altijd een referentiepunt blijven voor de revolte tegen de repressie, maar in de context van de ondeelbare werkelijkheid van de sociale oorlog is de gevangenis niet meer dan de formele top van de ijsberg. Om het spectrum open te breken en de klassieke abolitionistische paden die vaak vervallen in reformisme te verlaten, moeten we de analyses over de veiligheids- en controleindustrie ter harte nemen. Alleen zo kan onze rebellie en haat voor het systeem creatieve antwoorden bieden op de toenemende repressie en een *reële* solidariteit realiseren met alle gevangenen in strijd.



Gevangenis van Ittre

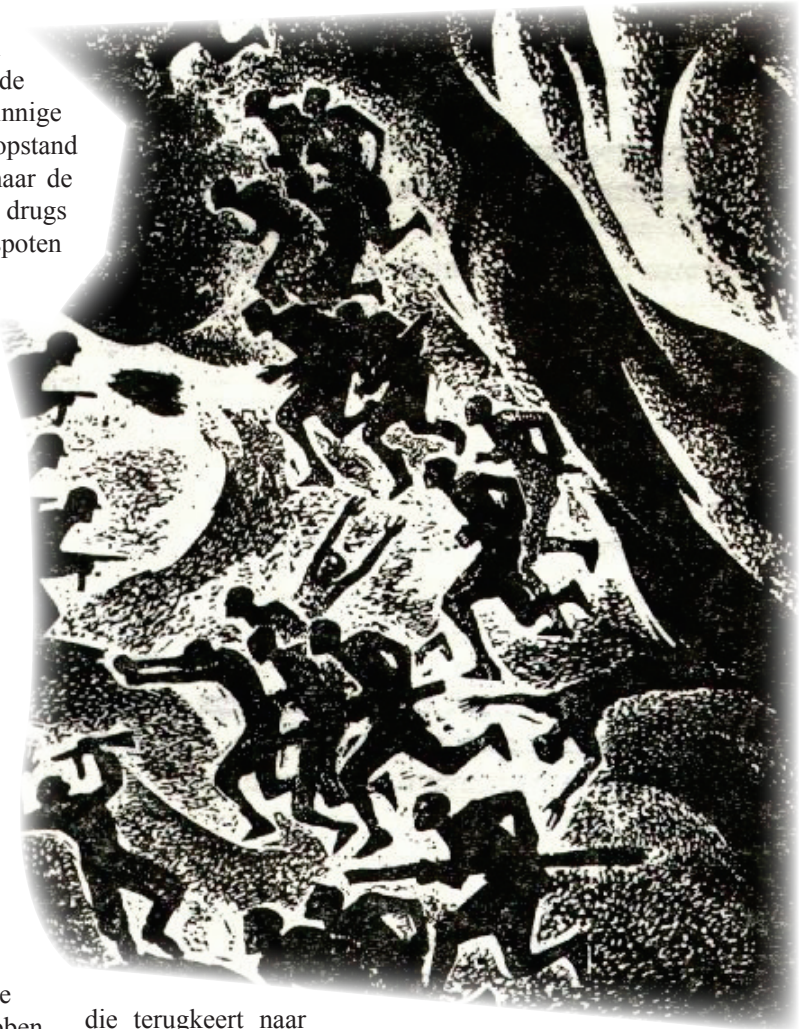
Hieronder plaatsen we een communiqué van een gevangene over de opstand in de gevangenis van Ittre. De brief is gebaseerd op zijn eigen ervaringen in Ittre, en over de opstand zijn het de overgeplaatste gevangenen die hun verhaal gedaan hebben aan de auteur. De zogenaamde aanstokers van de opstand werden overgeplaatst naar en verspreid over verschillende gevangenissen in België. Altijd probeert de Staat op die manier (samen met isolatie en afranselingen) de protestbewegingen in de gevangenissen te breken.

Communiqué van een gevangene over de opstand in de gevangenis van Ittre

Ze vragen er gewoon om!

Opnieuw is de gevangenis van Ittre het toneel van een opstand. De laatste opstand die ontketend werd door de afranseling van vijf gevangenen had als redenen de uitzinnige prijzen voor de kantine en de telefoon. Ook bij de opstand daarvoor, eind 2004, waren de drugs niet het excuus, maar de medeplichtigheid van de medische dienst aan de legale drugs van de gevangenis. De dienst had een gevangene ingespoten met *Haldol*. Toen de gevangene voor de ogen van zijn kameraden tijdens de wandeling in elkaar zakte, weigerden de bewakers hem terug naar de cel te laten gaan. *Haldol* is dezelfde drug waarmee de jonge Fayçal vermoord werd in de gevangenis van Vorst.

Het verhaal van de drugs in Ittre was niet meer dan de ontsteking van de algemene ontevredenheid. De pers die gemanipuleerd wordt door de directie van de gevangenis en door het Ministerie van Justitie heeft alleen maar hun visie op de redenen voor de nieuwe opstand gegeven. Het is toch wel raar dat niemand zich afvraagt waarom de ene opstand de andere opvolgt in een zogenaamde moderne gevangenis. Daarenboven brengt het de kwestie van de fouilles van families om drugs te ontdekken naar boven. Vrouwen die volledig uitgekleeft worden en naakt gefouilleerd worden, voortdurende vernederingen door het team dat de afdeling Ré A bewaakt. Een team dat gespecialiseerd is in afranselingen en gewelddadige interventies tegen jongeren, en niet tegen diegenen waarvan ze weten dat ze in staat zijn zich van buitenuit te wreken. Als het probleem van de fouilles om hasj te vinden de ontsteking van de opstand was, dan is het toch al enkele maanden dat de opstand broeide. Te veel gevangenen hebben te pas en te onpas afranselingen ondergaan, die – wanneer ze al niet geholpen hebben – ingedekt worden door de directie, de medische dienst en de Commissie van Toezicht die lakeien zijn van de directie. Er zijn al gebeurtenissen en voorbeelden hiervan aangeklaagd door het Comité ter Preventie van Folter (CPT), door het Observatoire Internationale des Prisons (OIP) en door de campagne die gevoerd wordt door libertaire militanten aan de gevangenis van Ittre en op het hele Belgische territorium. Jonge gevangenen die na een afranseling naakt in het cachot gestoken worden, de afranseling zonder aanleiding, van een jongere door het team van de Ré A. Deze gevangene kwam uit de douche, één van de smeersappen van deze afdeling grijpt zijn handdoek en wurgt hem bijna terwijl de rest van dit team van afranselaars op hem springt. Resultaat: gebroken neus, pols verstuikt, etc. De dokter van de gevangenis, even medeplichtig als de Commissie van Toezicht, stelt uiteraard geen enkel spoor van slagen vast. De dokter van Arlon, waar de gevangene naar overgeplaatst wordt, zal een uitvoerig rapport maken. Een andere gevangene



die terugkeert naar z'n cel wordt plots aangevallen door één van de broers van de adjudant-chef die samen met zijn andere broer de gevangenis met ijzeren hand beheersen. We zouden tientallen gelijkaardige gewelddadige interventies tegen jonge gedetineerden kunnen geven. De afranselaars weten maar al te goed wie ze aanvallen. Ze hebben veel te veel schrik voor wat de afranselaar van Nijvel ondergaan heeft...

Op de vooravond van de opstand, dus wel degelijk voor de fouilles, had een groep gevangenen een protestbeweging voorbereid na de afranselingen van enkele andere gevangenen tijdens de week. Ze worden al maanden ondersteund door libertaire militanten buiten die pamfletten verdelen, affiches plakken en graffiti's op muren zetten in de buurt van de gevangenis van Ittre en in heel België, in solidariteit met de gevangenen. Voor de zoveelste keer blijft de pers zwijgen over deze feiten. En de directie laat een militant gevangene die ze beschuldigen de anderen aan te stoken overplaatsen.

Dus, op de vooravond van de opstand, hadden de gevangenen al beslist om de binnenplaats te bezetten. De vernederende fouilles van de families hebben de temperatuur alleen nog maar doen stijgen. Toen enkele gevangenen waarvan de families en vrienden gefouilleerd en vooral vernederd waren terugkeerden, verhitten de gemoederen. Er werd gezegd dat zij zouden weigeren mee te doen aan de protestbeweging als het er alleen maar om ging om op de binnenplaats te blijven. (Gebaseerd op getuigenissen van gevangenen die na de opstand overgeplaatst werden)

Om 19u30, bij de avondwandeling, werd doorgegeven dat de gevangenis moest aangepakt worden. Terwijl een groep gevangenen de cipiers bespringt, beginnen de anderen op de binnenplaats de nieuwe installaties te vernielen. Deze installaties maken het onmogelijk voor de gevangenen om met hun kameraden op de gelijkvloers te spreken. Tijdens de opstand eind 2004 werden ze al eens vernield, deze keer waren de tralies en stangen nog zwaarder. Toch slaagden de gevangenen erin ze los te rukken en te gebruiken als ram! De installaties lijken op de tralies die in circussen gebruiken om wilde dieren op te sluiten. Bon, met de stangen slagen de gevangenen erin om de tralies en poorten te forceren en de gebouwen binnen te dringen. Het lokaal op het gelijkvloers waar de bende afranselaars van de Ré A en de gepromoveerde cipiers zitten wordt in brand gestoken. De gevangenen proberen ook de Ré A binnen te dringen waar de cel van Dutroux is, maar twee zware traliespoorten verhinderen hen om tot bij z'n cel te geraken. Opnieuw ontloopt hij de dans. Je mag niet vergeten dat na de zaak Dutroux, in tegenstelling tot wat de minister vertelt, er bijna geen voorwaardelijke vrijlatingen meer zijn. Op de eerste verdieping, de 1.A., nemen de gevangenen de medeplichtige van Dutroux, Lelièvre, te grazen. Na een pak slaag steken ze zijn cel in brand. De aankomst van de ordetroepen zorgt ervoor dat de gevangenen niet tot op de hogere verdiepingen geraken.

Je kan wel zeggen dat het vrij zeldzaam is dat 100 gevangenen akkoord zijn om in opstand te komen. Over de gevangenisomstandigheden, in tegenstelling tot wat de directeur van Ittre in de pers verklaard heeft, valt niet naar huis te schrijven. De directeur is een megalomaan, die buiten de gevangenis rondloopt met een wapen en een kogelvrij vest. Al twee keer is zijn auto in vlammen opgegaan...

De directeur zegt dat de gevangenen twee maal per week naar de sportzaal mogen. Ah! Ja, maar niet allemaal! En deze zaal

dient voor niets anders dan voor zaalvoetbal, en het is maar door vriendjespolitiek dat de gevangenen er toegang tot hebben. En dan nog gaat het maar over een dertigtal gevangenen op een totaal van 450. Twee keer per week naar de fitnesszaal. Twee uur per week, ja! Wat mijnheer de directeur er vergeet bij te vertellen is dat de enige overheersende kleur grijs is. Geen sportterrein. Voor hem is de wandeling op de binnenplaats een activiteit! Wat bazelt hij over activiteit?! Urenlang op een betonnen plaat rondhangen, met alleen maar het grijs om naar te kijken!

Concerten! Ah, ja! Weet je, niemand gaat daar naartoe. Er is trouwens toch geen zaal voor, de concerten vinden plaats in de sportzaal voor een minimum aan gevangenen (30 op 450) met een maximum aan cipiers. Je zou denken dat je in een concentratiekamp zit waar de SS voor het Rode Kruis concerten organiseerde, en waar minstens evenveel SS als gedeporteerden waren. In Ittre gaat het er op dezelfde manier aan toe. De gevangenen gaan niet naar de concerten omdat er op de aankondigingsaffiches staat: "Dankzij uw Directeur". Uit haat voor hem, weigeren de gevangenen er naartoe te gaan.

AL TWEE KEER WERD DE AUTO VAN DE DIRECTEUR VAN ITTRE IN BRAND GESTOKEN

De afdelings-chefs en de adjudanten zijn aangeklaagd omdat ze gevangenen gefolterd hebben. Er is geen enkele structuur voor resocialisering, er zijn geen

opvoeders, er is geen competente sociale dienst. Allemaal, de dokters, de verpleegsters, de pseudo sociale assistenten, de leden van de Commissie van Toezicht, zijn medeplichtigen van de directie, die de afranselingen tot in de ziekenboeg toedekken. Meerdere malen is er gevraagd om deze bende folteraars te ontslagen, meerdere malen is het ontslag geëist van deze megalomane directeur die nog maar kort geleden de plaats van de directeur van het Gevangeniswezen in de Franstalige regio (nu Georges) wilde innemen.

Het eten is erg vaak oneetbaar in Ittre, tot op zo'n punt dat de chefs van de werkplaatsen naar de minister geschreven hebben om te vragen dat de maaltijden verbeterd worden. Vergeet niet dat in de Belgische gevangenis je maar één echte maaltijd per dag krijgt, die dan nog niet altijd volledig is. Het CPT heeft deze kwestie ook aangehaald. De Belgische gevangenis zijn gereserveerd voor rijke gevangenen die de exorbitante prijzen van de kantine kunnen betalen.

Aan dit tempo zal er elk jaar een opstand zijn. Het is niet omdat de pers alleen maar naar dezelfde mooipraters luistert, dat er een verbetering zal komen. Je vraagt je dan af of de minister er de voorkeur aan geeft dat de ex-gevangenen naar een volgende fase overgaan, en handelen zoals het geval was in Nijvel. Daar werd een gepromoveerde cipier neergeschoten nadat hij een gevangene in elkaar geslagen had. Deze opstanden zullen niet de laatsten zijn. Je mag je verwachten aan meer revoltes. Als men de gevangenen laat afranselen en als men daarenboven hun familie en vrienden nog eens vernedert ook, dan vraag je gewoon om opstand.

Een gevangene in strijd

Communiqué opgestuurd naar *Uitbraak*
begin november 2006



Over de moord op Fayçal in de gevangenis van Vorst

Berichten uit de Belgische gevangenissen

31/10 - Minstens acht gevangenen uit Ittre worden overgeplaatst naar andere gevangenissen.

30/10 - Gevangenen lieten weten dat er 's nachts vuurwerk werd afgeschoten boven de gevangenis van Ittre.

29/10 - In de gevangenis van Ittre breekt een zware opstand uit. Nadat de bezoekers gedwongen waren tot naaktfouille, steken de gevangenen vuilbakken, cellen, matrassen en een kantoor van de cipiers in brand. Er vinden urenlang zware confrontaties met de politie en cipiers plaats, de gevangenisgebouwen worden grondig beschadigd. Vijf cipiers raken gewond.

27/10 - De politievakbond NSPV verklaart dat ze in de maand december zal weigeren in te vallen voor stakende cipiers.

26/10 - De voormalige kazerne in Wolfstee (Herentals) zal op korte tijd omgevormd worden tot een gevangenis waar 100 gevangenen zullen opgesloten worden.

25/10 - In de gevangenis van Bergen voeren de cipiers hun acties op: de gevangenen moeten 24u/24 op hun cel blijven, de cipiers weigeren hen naar de ziekenboeg te laten gaan of douches te laten nemen.

25/10 - De cellen onder het nieuwe Antwerpse Justitiepaleis gaan aan hoog tempo kapot wegens vandalisme. Er zijn al 27 van de 95 cellen buiten gebruik.

Enkele dagen na de rellen in de Marollenwijk te Brussel, kwamen we het onderstaande pamflet in die wijk en in de rest van Brussel tegen. Op de volgende drie pagina's vind je het hele pamflet. De tekst probeert de strijd tegen de gevangenissen, de strijd tegen de grenzen en de strijd tegen de zogenaamde 'opwaardering' van wijken en tegen het kapitalistische urbanisme van de Staat met elkaar te verbinden. In een context van opdelingen tussen rebellen en verschillende strijden, biedt deze tekst bemoedigende en strijdbare perspectieven.

Over de moord op Fayçal in de gevangenis van Vorst en de oorlog van het systeem tegen de onaangepasten...

IN TIJDEN VAN OORLOG...

In de nacht van 24 op 25 september 2006 overleed Fayçal Chaaban in de gevangenis van Vorst. Het medische personeel had hem tot tweemaal toe een zware verdovingsspuit toegediend. Daags na de moord braken er in de straten rellen los: een OCMW-gebouw, een winkel, een jeugdhuis en enkele auto's vlogen in de fik en elders sneuvelden ruiten. Ook in de gevangenis was de spanning te snijden. Kort daarna werd de staat van beleg afgekondigd in Brussel: er werden preventieve arrestaties verricht en op alle hoeken van de straten vatten flikken post. Gelijktijdig werden politici en straathoekwerkers op pad gestuurd om de gemoederen te bedaren. En ondertussen dreigen de cipiers alweer met stakingen.

Deze democratische moord is het zoveelste wapenfeit van het systeem in haar oorlog tegen zij die niet in de pas lopen.

Gevangenissen onder vuur

Fayçal werd reeds een jaar geleden drie dagen in isolatie gestoken, gekneveld en mishandeld en ook toen reeds werd het verdovingsspuitje bovengehaald. In de gevangenissen en politiecommissariaten is geweld dagelijkse kost. In Ittre vond in maart een opstand plaats tegen de gewelddadigheid van de cipiersbeulen en in april gebeurde in de gevangenis van Bergen hetzelfde. Toen de cipiers nog maar eens in staking gingen en zo een zoveelste geprogrammeerde verslechtering van de omstandigheden aankondigden, werd een vleugel in de gevangenis van Nijvel in brand gestoken. In de zomer volgden een collectieve ontsnapping uit de gevangenis van Dendermonde en een opstand in de gevangenis van Doornik. Als antwoord op de broeiende onrust in de gevangenissen en de ontsnappingen, formuleerde de Staat haar standaardoplossing: er worden twee nieuwe gevangenissen gebouwd in Dendermonde en Namen, de jeugdgevangenis in Everberg wordt uitgebreid en in Antwerpen wordt een gesloten psychiatrische instelling gebouwd. Daarnaast werden er miljoenen vrijgemaakt om de beveiliging van de gevangenissen te verscherpen.

De werking van de gevangenis beperkt zich niet tot haar muren: de politici die haar verdedigen, de media die mensen voorstellen als monsters, de vakbonden die de cipiers ondersteunen in hun stakingswurggreep op gevangenen en hun verwanten, de rechtbanken en parketten die duizenden mensen, zonder een pink te verroeren, veroordelen tot uitsluiting uit de maatschappij,...

Ondertussen aan de grenzen

Parallel met de opstootjes in de gevangenissen, roerden in dezelfde periode ook de mensen zonder papieren zich. Er vonden kerkbezettingen, hongerstakingen en betogingen plaats. Toen de Staat merkte dat het de foute kant opging, stuurde ze haar *mooipraters* uit om de beweging van binnenuit uit te hollen tot een schuchtere smeekbede voor een papiertje indien je aan de gepaste criteria voldoet, vooral bereid bent te werken en je te integreren.

Tegen resterende haarden van verzet stuurde de Staat haar ordetroepen: gewelddadige ontruimingen en opgedreven razzia's in verschillende steden. En niet alleen in België.

De zuidelijke Staten van Europa hebben beslist om meer geld vrij te maken om de grenzen hermetisch af te sluiten. De grensbewaking van de enclaves in Ceuta en Melilla overtreft nu al die van de gemiddelde gevangenis.



Van de gevangenissen en asielkampen naar onze wijken

De oorlog van de staat wordt niet enkel tegen gevangenen en mensen zonder papieren gevoerd, maar tegen *alle* onaangepasten, tegen zij die niet productief zijn voor de economie (bijvoorbeeld omdat ze liever stelen dan elke dag vernederd te worden door hun baas; of omdat ze ziek zijn), tegen de immigranten die voorgesteld worden als terroristen. Het vijandbeeld dat opgehangen wordt kent vele facetten, maar het is alleszins bedoeld om iedereen in de pas te laten lopen. Als ze mensen zonder papieren afschilderen als misdadigers, dan is dat om hen te dwingen braaf te zijn, uitgebuit te worden in omstandigheden die lijken op degene die ze ontvlucht zijn. En dan is dat ook om de immigranten te waarschuwen: aanvaard de uitbuiting, aanvaard het dagelijkse racisme, buig jullie hoofd. Anders wacht jullie deportatie, gevangenis of, zoals in het geval van Semira Adamu tijdens een deportatie, Eneka in de gevangenis van Vorst en nu Fayçal, de dood.

De muren van de gevangenissen en de prikkeldraad van de Europese grenzen loopt ook doorheen onze wijken. De repressie van de Staat concentreert zich niet alleen op specifieke plaatsen (zoals de gevangenis en het asielkamp), maar ook en alsmaar meer in onze directe omgeving. Onze wijken worden gemilitariseerd en beginnen alsmaar meer op gevangenissen te lijken. Elke dag zijn er wel razzia's en identiteitscontroles, de trams en bussen zijn het vruchtbare jachtterrein geworden van de Dienst Vreemdelingenzaken. Een heel leger aan niet-blauwe uniformen valt onze buurten binnen. Van straathoekwerkers over stadswachters tot Lijnsporters en parkeerbeambten: de cipiers zijn overal en proberen ons met hun overheersende aanwezigheid angst aan te jagen. Angst om te klagen, om dingen in vraag te stellen, om te rebelleren.

grondig beschadigd: de ruiten worden uitgeslagen en plafonds vernield. Verscheidene agenten raken gewond, één wordt bijna gelyncht. Na enkele uren kan de politie de opstandelingen bedwingen.

16/10 – De cipiers van Lantin gaan over op weekendbezetting om meer veiligheid te eisen. De federale politie en het Rode Kruis vallen in om de 'dienstverlening' te verzekeren.

15/10 – In Brussel betogen een 300-tal mensen om de moord op Fayçal in de gevangenis van Vorst te herdenken.

12/10 – In Italië wordt één van de gevangenen die in augustus ontsnapt waren uit Dendermonde opgepakt en uitgeleverd aan België. Hij zou volgens het parket de 'aanstoker' zijn geweest. Samen met een celgenoot forceerde hij zijn celdur en dwong drie cipiers om de deuren van tientallen andere cellen te openen. Diezelfde dag wordt ook in Menen een ontsnapte terug ingerekend.

13/10 – De cipiers van de gevangenis van Verviers gaan in staking tegen hun broodheren

6/10 – Voor de hulpgevangenis van Leuven werd een elf meter lange slogan op het voetpad gespoten met 'Cipiers zijn moordenaars', en er wordt een ruit ingesmeten bij de cipiersvakbond ACOD.

5/10 – Een gevangene die niet terugkeerde uit penitentiair verlof wordt terug ingerekend. Hij wordt beschuldigd van een gewapende overval die hij tijdens zijn wegblijven zou gepleegd hebben.

23/10 – Twee individuen die ontsnapt waren uit de gevangenis van Dendermonde (de massale ontsnapping) worden opgepakt in Wilrijk (Antwerpen). Eén van hen was reeds veroordeeld omdat hij twee andere gevangenen in 2003 had helpen ontsnappen uit de gevangenis van Turnhout.

20/10 – De cipiers in de gevangenis van Vorst gaan in staking. Op 26/10 beëindigen ze hun staking nadat de directie beloofd heeft 15 vaste cipiers aan te werven en het aantal tijdelijke werkrachten op te trekken. Ook in Verviers en in Doornik gaan de staatsbeulen in staking.

18/10 – In de gevangenis van Lantin breekt een opstand uit. Een veertigtal gevangenen blokkeren de binnenplaats en eisen een onderhoud met de directie. Die weigert en stuurt rellieken. De gevangenen rukken metalen staven los en gaan de flikken te lijf. Een deel van het gevangenisgebouw raakt

Zoals in Frankrijk de architectuur van de banlieues meer weghebben van gevangenissen dan van woonwijken, zo lijken onze buurten ook alsmear meer getransformeerd te worden tot gevangenissen. Camera's om alles in de gaten te houden, nieuwbouwprojecten die ons opsluiten in celwoningen waar sociaal contact door de architectuur zelf onmogelijk gemaakt wordt, nieuwbouwprojecten die ons door hun 'opwaardering van de wijk' verjagen uit onze wijken,...

Duizend-en-één facetten van de sociale oorlog

De moord op Semira Adamu, op Eneka, op Fayçal zijn geen losstaande gevallen. Dagelijks worden politiegeweld, mishandeling, verdrinking, verstikking of folter, opsluiting, deportatie en vernietiging van onze leefomgeving ingezet door de Staat in haar oorlog tegen zij die zich niet aanpassen. De democratie wast haar handen niet graag in bloed, en schakelt de media in om haar oorlog als *humanitair* voor te stellen. Tegenover hun agressie steken wij de vuren van rebellie aan, waarbij we zoeken naar broeders en zusters die ons willen vervoegen in het verzet.

We verschieten er niet van dat het systeem ons 'misdadigers' (zoals over de rebellen in de Brusselse straten die hun woede tonen na de moord op Fayçal) of 'terroristen' noemt. Tegenwoordig is elke blijk van ontevredenheid genoeg om het hele repressie-apparaat over je heen te krijgen. Maar het zijn niet *wij* die ons moeten verantwoorden. Met haar gevangenissen, politie, asielkampen, nieuwbouwprojecten, controles en moorden voert het systeem oorlog tegen ons; tegenover zulke agressies is geen dialoog mogelijk. Alleen de taal van rebellie is een afdoend antwoord.

September 2006



5/10 – Volgens de kranten zouden een vijftigtal gevangenen gewapend met ijzeren staven in Sint-Gillis geweigerd hebben om terug te keren naar hun cellen. Er was een politie-interventie nodig om hen terug naar hun cellen te jagen. Naar alle waarschijnlijkheid logen de kranten, aangezien vele directe berichten zeggen dat

de rel in de gevangenis van Vorst (waar een week tevoren Fayçal vermoord werd) had plaatsgevonden.

2/10 – De nieuwe baas van het Gevangeniswezen, Hans Meurisse, verklaart in de pers dat hij vindt dat er in Oost-Europa meer cellen gebouwd moeten worden zodat Oost-Europese gevangenen

teruggestuurd kunnen worden. Hij zegt dat België veel know-how over vrijheidsberoving kan doorgeven aan Oost-Europa.

29/10 – De cipiers krijgen enkele weken lang politiebewaking van en naar de gevangenis van Vorst en Sint-Gilles. Een dag tevoren werden twee staatsbeulen

bedreigd met een mes en uitgescholden voor 'moordenaars' toen ze op de tram zaten

24/09 – In de gevangenis van Vorst wordt Fayçal vermoord doordat hij in de isoleercel tot drie maal toe kalmerende injecties krijgt. De drie volgende dagen breken er in de Brusselse Marollenwijk rellen uit. Er zijn confrontaties met de politie, enkele auto's, een OCMW, een jeugdhuis en een café gaan in vlammen op. Tientallen winkelruiten, autoruiten, bushokjes, telefooncabines worden kapotgeslagen. De politie militariseert de buurt en pakt tientallen jongeren preventief op.

11/09 – De cipiers van Dendermonde gaan in staking om meer veiligheidsvoorzieningen. Op 15/09 stoppen ze hun staking.

8/09 – Tijdens de ochtendwandeling in de gevangenis van Doornik breekt een korte rel uit. Een gevangene haalt een metalen staaf boven en bedreigt een cipier, waarop enkele tientallen andere gevangenen hun eisen aan de directie bekend konden maken. De politie intervenieerde echter enorm snel. De zogenaamde aanstoker werd uiteraard in isolatie gestoken.

6/09 – De politie vraagt meer middelen voor terreurbestrijding. Daarnaast pleiten ze ook voor aparte gevangenissen voorradicalen en extremisten, omdat hun ideeën gevangenen zouden inspireren.



Communiqué uit de gevangenis van Andenne oktober 2006

Andenne doet zich voor als modelgevangenis...

Gevangen in de psychiatrische vleugel van de gevangenis

Sinds enkele maanden onderhouden kameraden contact met Hendrik J. Hijnen. Hij zit opgesloten in de psychiatrische vleugel van de gevangenis van Merksplas. Hendrik is aangesloten bij de Europese Organisatie ter verdediging van de Rechtspositie van Gedetineerden (EORG) en is op verschillende manieren actief tegen mishandeling en opsluiting. Hendrik vraagt expliciet naar correspondentie; mensen die met hem van gedachten willen wisselen.

Zijn adres is:

H.J. Hijnen

SIM

Steenweg op Wortel 1

2330 Merksplas

België

IN ANDENNE WORDEN DE GEVANGENEN BEHANDELD als het uitschot van de maatschappij. Dat is niet anders in andere gevangenissen, maar wat in Andenne opvalt, is dat het merendeel van de gevangenisbevolking bijna hun hele straf uitzit, zonder recht te hebben op verlof of een voorwaardelijke invrijheidstelling. De grote hypocrisie is dan dat je een hele waaier cursussen kan volgen, maar die dienen tot niets, je zal zeker niet vrijkomen wanneer je ze volgt. Alleen de directeurs profiteren ervan, die dan op tv kunnen opscheppen dat in hun gevangenis alles in werking wordt gesteld om de gevangenen te reïntegreren, alhoewel dat allemaal niet waar is. Je kan zelf een diploma als chirurg behalen zonder dat dat diploma je helpt om uit de gevangenis te geraken. Sommige sociale assistenten die je normaal moeten helpen met je "reïntegratieproces" gedragen zich meer als cipiers. Waarom? Omdat ze de mentaliteit van cipiers hebben overgenomen en die is zeer eenvoudig. Ze behandelen alle gevangenen als stront en hebben bang van gevangenen die er allemaal niet zo mee kunnen lachen en die hen voor iets onbenulligs in elkaar zouden slaan. Desondanks blijft een cipier een smeerlap want zelf als die bang is van een gevangene, dat zal niets er hem van weerhouden hem te raken via een informatie rapport of door hem stokken in de wielen te steken. Dat alles uiteraard zonder dat de gevangene waar hij bang van heeft, er iets van weet.

Weet je waarom cipiers voortdurend kunnen klagen zonder dat iemand van het ministerie van justitie hen terecht wijst? Wel, dat komt doordat ze zonder boe of ba dreigen met stakingen. Die mensen kunnen zonder wroeging hun post verlaten en meer dan vierhonderd mensen opgesloten houden zonder eten, zonder douche, zonder medisch bezoek, en zonder dat de gevangene enig teken van leven aan hun families kan geven. We zijn nog ver van nazi-praktijken, maar we mogen niet vergeten dat de nazi-geschiedenis zo is begonnen. Ik ben ook opgesloten, maar ik bevind me zelden in een zwakke positie tegenover een cipier of een directeur. Waarom? Omdat ik veroordeeld ben tot een lange straf en de gevangenisautoriteit kan eerlijk gezegd mijn rug op. Ik vraag me echt af hoe het komt dat al die mensen als ze buiten zijn, durven stelen, mensen aanvallen, rebelleren, schieten,...zelfs soms tegenover gewapende mensen. En wanneer diezelfde mensen dan in de gevangenis terecht komen, gaan ze wenen bij hun mama en hebben ze bang van die cipiertjes die zelfs niet gewapend zijn en die met vier keer minder zijn dan wij.

Ik ga het hierbij houden, maar ik wil jullie nog zeggen dat jullie wakker moeten worden want niemand buiten jullie heeft je toekomst in handen. Als je met opgeheven hoofd uit deze miserie wil komen, dan zijn het jullie, de gevangenen zelf die de zaken moeten veranderen want niemand zal een vin verroeren. Vergeet nooit dat de wetten ons haten, laten wij dan ook de wetten haten.

Tift Moez'idj

Communiqué uit de gevangenis van Andenne
oktober 2006

**VERGEET NOOIT DAT DE WETTEN ONS
HATEN
LATEN WIJ DAN OOK DE WETTEN
HATEN**

Begin november 2006 verzwaarde het Hof van Beroep de straffen voor de zeven DHKC-militanten (van 7 tot 3 jaar). In de rechtzaal kwam het tot een handgemeen tussen sympathisanten en politie.

Twee veroordeelden die onder een speciaal isolatieregime vastzitten in de gevangenis van Brugge, Musa Asoglu en Sükrkiye Akar gingen op 30 oktober in hongerstaking tegen hun detentieomstandigheden.

Over het anti-terrorismeproces tegen de DHKC in België

Inquisitie langs de Schelde

Begin november 2006 zal een Hof van Beroep te Gent oordelen over de veroordeling in eerste aanleg van zeven DHKC-militantes die eerder dit jaar volgens het Europese antiterreurrecht gevonnist waren door een uitzonderingstribunaal te Brugge.

OP 28 FEBRUARI 2006 werden zeven DHKC-militantes wegens verscheidene schijnmisdriven uit de Europese antiterreurwet (gecombineerd met een reeks individuele misdaden zoals verboden wapendracht) veroordeeld tot celstraffen tussen de vier en de zeven jaren effectief. Vlak na het DHKC-vonnis te Brugge bracht het spektakel haar eigen huurlingen ernstig in de schijnverlegenheid nadat de hoofdbeklaagde aan hun ontsnapte en uit het zicht van de repressie verdween. Weken lang stond de 'Erdalaffaire' centraal in het spectaculaire productieproces van sociale controle. Achter de schermen van zoveel schijntransparantie werden drie veroordeelde DHKC-militantes in de gevangenis van Brugge onderworpen aan het witte folterregime dat onder de EU-antiterreurwetten gereserveerd is voor 'veroordeelde terroristes'.

Zo worden ze geïsoleerd van de rest van de gedetineerden vastgehouden in cellen die de hele nacht door verlicht worden. Ze worden apart gelucht en hun cellen moeten elk uur visueel gecontroleerd worden.....

De drie DHKC-gevangenen te Brugge spanden collectief enkele rechtszaken aan tegen de overheid om het einde te eisen van dit mensonterende, staatsterroristisch strafregime. Hoewel de aangesproken rechtbank oordeelde dat het formele strafregime diende verzacht te worden tekende het justitieministerie echter onmiddellijk beroep aan tegen deze uitspraak waardoor er in de praktijk niks veranderde aan het 'antiterroristisch' strafregime. De antiterreurwet verschaft gevangenisdirecties blijkbaar overal in Europa de gelegenheid (voor zover deze er nog niet waren om opstandige sociale gevangenen levend te begraven) om speciale 'Guantanamo-vleugels' in te richten. Ten midden van de juridische gevechten rondom het strafregime van de veroordeelden maakte het Parket werk van het beroep. De procureur had beroep aangetekend omdat er een 'te licht' vonnis gevelde was in Brugge. Op 17 februari 2006 had de procureur in totaal bijna zestig jaren effectieve celstraf gevorderd tegenover de elf DHKC-beklaagden, uiteindelijk hadden de rechters in totaal bij hun vonnis 'slechts' 25 jaren celstraf uitgesproken.

Tussen 11 en 18 september 2006 moesten de gedetineerde veroordeelden voor de tweede keer terecht staan voor een hof van beroep te Gent. De procureur vorderde wederom in totaal een halve eeuw celstraf (één keer zeven jaar, twee keren tien jaar, vier keren vijf jaar en twee maal drie jaar...) tegen negen van de oorspronkelijk elf vervolgd uit het eerste proces. Hoewel de veroordeelden nu reeds langer dan zeven jaar vervolgd worden ziet het er dus niet naar uit dat daar spoedig een einde aan zal komen.

We walgen van de manier waarop de overheersing de levens van deze vervolgd doorheen het antiterreurspektakel misbruikt als een virtuele grondstof voor sociale controle. Maar aangezien een totaalkritiek van dit fenomeen tevens een kritiek vormt op de autoritaire organisatievorm willen we als anarchisten benadrukken dat we onszelf de vrijheid voor behouden om te strijden op de wijze die we zelf verkiezen.

Een ander conflict is mogelijk en bezig

De vervolgd genieten onze solidariteit als opstandigen die door de Staat gegijzeld worden maar niet in de spectaculaire rollen van onschuldige democraten en slachtoffers van de antiterreurinquisitie of van stalinistische seriemoordenaars. Tijdens deze repressiezaak benadrukten zowel vervolgd, hun advocaten en andere leden uit de DHKC-hiërarchie meermaals het feit dat zowel hun organisatie als de vervolgd militantes nooit betrokken waren geweest bij de voorbereiding of uitvoering van aanvallen tegen doelwitten



ROBERTO IN HONGER- EN DORSTSTAKING

op Belgisch grondgebied. Door te laten uitschijnen dat hun klassenoorlog enkel gericht was tegen het regime van de fascistische 'schurkenstaat' Turkije versterken de marxisten de legitimiteit van het Belgisch regime als een democratische 'heldenstaat' wiens gastvrijheid ze geenszins van plan waren te misbruiken. Deze strategie is gegrondvest in een verregaande bevestiging van het antiterreurspektakel waardoor nagenoeg alle perspectieven tot strijd bare solidariteit rondom deze specifieke repressiezaak op voorhand werden uitgesloten. De schijnstrijd voor mensenrechten is, zowel in de vorm van de humanisering van de actuele antiterreurinquisitie als in de vorm van de bezetting van zogenaamde schurkenstaten, getekend door het geloof in en de trouw aan de visuele schijnethiek waarmee het kapitaal haar misdadige wereldorde aan het uitbouwen is.

Als anarchisten beschouwen we de EU-inquisitiewetten als een zoveelste technische verfijning van de legale terreur waar deze kapitalistische doodsorde historisch op is gegrondvest. Als strijdsters kunnen we onze dorst naar revolutie niet lessen met smeekbedes voor enkele als schijnrechten vermomde plichten. Voor ons is rebellie tegen staatsgeweld en structureel economisch geweld even vanzelfsprekend als onafwendbaar. We laten ons niet verlammen door de repressieve realiteiten van het antiterreurspektakel maar bereiden onze organisatievormen in de praktijk voor op het toenemend aantal

sociale conflicten dat zich niet langer zal laten vertalen in het heersende koopwarenspektakel. Waarom zouden we de ethiek van de vijand overnemen die deze ethiek zelf heeft gemaakt om haar orde in stand te houden?

We koesteren even weinig nostalgie voor de imperialistische statenorde en haar versteende ideologie als we geloof hechten aan de schijnethiek waarmee het kapitaal dit systeem tot een imperiale bedrijfsorde aan het herorganiseren is. De spectaculaire totaaloorlog tegen de barbaren van de toekomst zal steeds minder in naam van de bijbel of de koran gevoerd worden maar des te meer volgens de verzen van de universele VN mensenrechtencodex. Het antwoord op deze repressie in naam van de menselijkheid kan niets anders dan een veelheid aan opstandsvormen en conflicten zijn waarin we onze praktijk offensief kunnen versmelten zonder genuileerde acteurs te worden in het spektakel van de sociale controle !

Voor de vernietiging van alle gevangenen !

**Voor een onbegrensde revolutionaire
regimevernietiging overal ter wereld !**

Hun schijnvrede is onze dagelijkse oorlogsrealiteit !

Eind oktober 2006



1882: In Parijs ontploft een bom in het politiecommissariaat van de Rue des Bons-Enfants. 4 flikken en 1 commissaris kunnen het niet meer navertellen.

Huidige situatie van de drie kameraden in Aken

José Fernandez Delgado werd op 28 september 2006 in Aken veroordeeld tot 14 jaar gevangenisstraf. Samen met Gabriel Pombo da Silva, Begoña Pombo da Silva en Bart de Geeter werden ze in juni 2004 aangehouden in de buurt van Aken. José en Gabriel waren ontsnapt uit de Spaanse gevangenis, die als anarchisten al jarenlang actief zijn, net zoals Bart.

Gabriel werd midden december drie dagen in isolatie geplaatst omdat er een groot vuurwerk boven de gevangenis van Aken geweest was. De gevangenisdirectie veronderstelde dat zijn kameraden daar voor verantwoordelijk waren.

Bart de Geeter heeft nu tweederde van zijn gevangenisstraf (3 jaar en 6 maand) uitgezeten en komt theoretisch gezien in aanmerking voor een voorwaardelijke vrijlating. De rechter die hierover moet beslissen verklaarde zich onlangs onbevoegd. Nu moet er een speciale commissie komen om zijn vrijlating te bekijken. Hierover is nog geen verder nieuws.

José Fernandez Delgado zat tot voor kort opgesloten in de gevangenis van Bochum. Nadat hun beroep tegen de uitspraak in het proces verworpen was, werd José (net zoals de twee anderen die vastzitten, Gabriel en Bart) ingedeeld als 'definitief veroordeelde' waardoor de gevangenis meer greep op hem kreeg: hij zou gevangeniskledij moeten dragen, hij zou moeten werken om over geld te kunnen beschikken,... Midden oktober besloot José daarom niets meer aan te nemen van de gevangenis (zoals eten, kledij, zeep,...) om zo een krachtsverhouding al vanaf het begin uit te bouwen. Kameraden buiten bestookten de gevangenis met telefoons, brieven, faxen en emails om hun solidariteit met José te betuigen. De gevangenis besloot dan om José over te plaatsen naar de gevangenis van Rheimbach. Het gaat het momenteel redelijk goed met José. Hij heeft een aantal van de dingen waarvoor hij de confrontatie met de gevangenisdirectie van Bochum aanging bekomen, maar klaarblijkelijk zal hij uiteindelijk toch nog een gevangenisuniform moeten aantrekken.

Hieronder plaatsen we de oproep tot solidariteit met José die midden oktober verscheen.

In conflict met de gevangenisautoriteiten

José Delgado's weigering...

Onze kameraad José Fernandez Delgado werd op 28 september in Duitsland veroordeeld tot 14 jaar gevangenisstraf. De vraag voor een herziening van het proces die hij indiende met de drie andere veroordeelden (3 jaar en 6 maanden voor Bart de Geeter, 10 maanden met uitstel voor Begoña Pombo da Silva, 13 jaar voor Gabriel Pombo da Silva) werd afgewezen in september 2006. José zit nu als "definitief veroordeelde" opgesloten in de gevangenis van Bochum. Twee weken geleden begon hij een protest tegen de gevangenisomstandigheden die hem opgelegd worden, vooral sinds hij dit nieuw statuut kreeg. Zo begon hij een "eetstaking" en weigert hij al het materiaal aan te nemen dat van de gevangenis komt. Deze weigering is een antwoord op het halsstarrig weigeren van de gevangenis om hem toegang te geven tot het geld of de boeken die hem opgestuurd worden. José weet dat deze pesterijen en andere maatregelen, even nutteloos als pijnlijk, het lot zijn van de meeste gevangenen en dat ze tot doel hebben hen te onderwerpen aan het arbitraire van de gevangenis en haar cipiers. Ze proberen de orde te handhaven door hen "beloningen" te geven die ze daarna kunnen afnemen, om hen zo in bedwang te houden. Door hen te verhinderen dat ze aan hun geld kunnen, kunnen ze hen verplichten te werken

of in de pas te lopen. José heeft beslist om deze onzekerheid en deze permanente chantage te weigeren, in naam van wat hij zijn waardigheid noemt. Wat ons betreft; wij aanvaarden niet dat onze kameraad ertoe gedwongen wordt te stoppen met eten om zijn basisrechten te bekomen. We steunen hem ook in de krachtsverhoudingen die hij probeert te ontwikkelen, omdat dit ervoor zorgt dat hij kan leven en verder strijden, hoe klein de opening ook is.

Eén mogelijkheid om onze solidariteit te tonen, kan zijn de gevangenis van Bochum lastig te vallen om zo de gevangenisomstandigheden te veroordelen: verplicht werk, het achterhouden van geld of post en om de eisen van José te ondersteunen: vrije toegang tot het geld en de boeken die hem worden opgestuurd, vrije toegang tot activiteiten (oa sport) en vrije toegang tot de biologiestudies die hij wil beginnen.

De situatie is ontoelaatbaar en we zullen niet aanvaarden dat ze zo blijft!

oktober 2006

[meer informatie op <http://www.escapeintorebellion.info>]

Brief van Gabriël Pombo da Silva vanuit de gevangenis van Aken

Van Dendermonde tot Teixeira...

De revolte ontbrandt!

IEMAND DIE STRIJD KAN NOOIT GEVANGENE ZIJN, net zoals een gevangene die strijdt lophoudt een slaaf te zijn. Dit om te zeggen dat een adjectief niet samenvat wat een individu is, wat we zijn.

Vele machten (media, justitie, politie, etc.) denken dat ze de REDE kunnen vervangen door DWANG... Ze geloven dat hun gevangenen, wapens, wetten en bewakers van alle geuren en kleuren die hen een handje helpen zal toelaten ons te knevelen, folteren, uitbuiten, negeren of vermoorden.

Maar ze vergissen zich. De revoltes van de uitgesloten en van de rebelse individualiteiten ontbranden van Dendermonde tot Teixeira. De vrije geesten rebelleren; ze willen vrijheid en op bepaalde ogenblikken veroveren ze die ook! Lang leve de vrijheid, kameraden!

Op andere momenten richt de rebellie zich niet op de verovering van de vrijheid maar roept ze om aandacht; ze willen waardigheid, ze willen respect.

De vormen die de revolte aanneemt zijn niet het belangrijkste, daarom dat het absurd is te praten over de 'middelen'. Wat valt er aan te merken op een aantal gevangenen die een 'gijzelaar-cipier' gijzelen? Wat valt er aan te merken over het feit dat mensen in de loop van de revolte sterven, of je ertoe komt iemand te vermoorden? De dood is een deel van het leven!

Diegenen die onderworpen worden aan het geweld van de Staat en haar huurlingen moeten niet het minste medelijden tonen voor hun vijanden. De strijd om de vrijheid en de waardigheid te heroveren kent geen grenzen of beperkingen. Men doet wat gedaan moet worden.

En daarom (en om nog veel meer redenen) verheug ik mezelf over de 28 rebellen van Dendermonde die hun vrijheid met eer en moed wisten te heroveren... En al mijn solidariteit gaat uit naar de rebellen van Teixeira en A Lama, die nog maar eens bewezen hebben dat de waardigheid zich niet laat kooien door fascistische folter.

Er werd gezegd dat één van de cipiers overleed aan een hartstilstand... Dat is wat er vaker zou moeten gebeuren met diegenen die zich 'opwinden' door gevangenen in elkaar te slaan. Nee, ik maak me echt niet druk over de dood van een cipier, integendeel, ik verheug me erover.

Wanneer je zoals ik zoveel vrienden verloren hebt in de gevangenis en met je eigen ogen de bespottingen en de honende opmerkingen van deze smeerlappen (die zich voeden met menselijk lijden) gezien hebt toen ze één van je vrienden of kameraden losmaakten van een koord, dan blijft er niet de minste ruimte over om bedroefd te zijn over de dood van een cipier.

En als laatste wil met deze woorden de kameraden die op 2 juli aanwezig waren op de betoging in Brussel steunen en hun mijn genegenheid tonen.

Solidariteit met alle gevangenen in strijd!

Teixeiro is een gevangenis in Gallicië, Spanje. Teixeira is berucht voor haar folteringen en isolatiemodules. Enkele maanden geleden vond er een opstand plaats waarbij een cipier stierf ten gevolge van een hartaanval. Er vinden vele protesten en samenkomsten plaats aan de poorten van deze gevangenis.



A Lama is eveneens een gevangenis in Gallicië, Spanje. Een jaar geleden werd er een mars georganiseerd van de gevangenis van Teixeira tot La Alma. Midden december 2006 zal er terug zo'n betoging plaatsvinden.

Op 2 juli 2006 betoogden een 150-tal mensen in Brussel in solidariteit met alle gevangenen in strijd.

Gabriël

Aken, oktober 2006

In de gevangenis Lelystad in Nederland

Roberto Catrino Lopez in honger- en dorststaking

OP 25 OKTOBER 2006 ging onze kameraad Roberto Catrino Lopez in honger- en dorststaking om te protesteren tegen de slechte medische behandeling die hij krijgt in de Penitentiare Inrichting Lelystad. Op 8 november werd hij overgeplaatst naar het Penitentiair Ziekenhuis van Scheveningen, waar hij beetje bij beetje terug is beginnen eten en drinken. Wanneer hij terug naar Lelystad moet, wacht hem daar minstens 14 dagen isolatie.

Roberto zat 18 jaar lang in de Spaanse gevangenis, waarvan een groot deel in het isolatieregime FIES. Hij heeft aan verschillende muiterijen, wandelstakingen, vluchtpogingen en hongerstakingen deelgenomen.

Roberto zit momenteel in Nederland in de gevangenis. Enkele maanden geleden besliste een Nederlandse rechter dat hij (voorlopig) niet zou uitgeleverd worden aan Spanje. De Spaanse juridische bloedhonden hebben nog rekeningen met hem te vereffenen. Roberto is zwaar ziek en heeft serieuze immuunstoornissen.

Het Anarchist Black Cross Amsterdam roept iedereen op om de Penitentiare Inrichting Lelystad te bestoken met telefoontjes, mails en faxen om te eisen dat Roberto onmiddellijk een goede medische behandeling krijgt. Ze eisen ook de vrijlating van Roberto.

Het adres van de gevangenis:

PI-Lelystad
T.a.v. de directie
Larserdreef 300,
8233HB Lelystad.

Tel (0320) 26 74 67

Fax (0320) 26 74 76

Email: info@flevoland.dji.minjus.

Het adres van het gevangenisziekenhuis:

PEN Ziekenhuis
Scheveningen
Pompstationweg 52
2579 JW Scheveningen
Nederland

Het adres van ABC Amsterdam:

Postbus 16521
1001 RA Amsterdam
Nederland

abcamsterdam@squat.net

<http://squat.net/abcamsterdam>



Spandoek die ontrolt werd aan de gevangenis van Lelystad

STRIJD TEGEN ASIELKAMPEN EN DEPORTATIES VOOR DE RECHTBANK

Verslag van de hoorzitting op 28 september in Lecce, Italië.

Getuigen tegen de anarchisten van Lecce...

TIDENS DE HOORZITTING VAN 28 SEPTEMBER in Lecce kwamen zes personen getuigen voor de aanklager. De eerste was Maria Luisa Lodeserto, de zus van de ex-directeur van Regina Pacis. Ze getuigde over de brandaanslag tegen haar huis in Lecce op 19 augustus 2005. Daarna presenteerden twee politie-officiers de gewoonlijke politierapporten over het onderzoek naar de anarchisten van Lecce dat twee jaar geduurd heeft. Dan getuigde Mondelli, een expert die meerdere geschreven slogans en opeisingen van aanvallen 'bestudeerd' heeft. Hij confronteerde de beklaagden met de geschreven dagboeken die in beslag genomen werden tijdens de huiszoekingen. Mondelli had in zijn rapport gesteld dat het onmogelijk was om een zekere connectie te maken tussen de slogans en de dagboeken van de anarchisten omdat hij nooit de originele versies van de slogans (alleen maar foto's) gezien had. Tijdens zijn getuigenis trachtte hij echter vol te houden dat zijn laatste onderzoek voldoende was om te bewijzen dat de anarchisten de auteurs waren van de slogans en de opeisingen. Hij leek aan de kant te staan van de thesissen van de openbare aanklagers en deed zijn best om niet adequaat te antwoorden op het tegen-onderzoek van de verdediging. Niet toevallig werkte deze expert vroeger als politie-agent.

Eindelijk getuigde ook Cesare Lodeserto, vergezeld door twee bodyguards, en wel drie uur lang. Tijdens zijn delirium vertelde deze arrogante priester, de folteraar van immigranten, een hele reeks leugens en nonsens:

- De revoltes in het kamp Regina Pacis en de vele ontsnappingspogingen waren aangestookt door de anarchisten die buiten betoogden. De priester sprak zichzelf tegen door vol te houden dat in de laatste periode de zelfverminkingen, revoltes en ontsnappingspogingen dagelijkse kost waren (terwijl de protesten van anarchisten buiten het kamp dat niet waren).
- De belangrijkste reden voor de protesten tegen de directeur van het kamp was de aanklacht van verduistering tegen hem (!). Hij beweerde daarom dat de anarchisten geen reden hadden om te protesteren tegen hem omdat de aanklager die aanklacht tegen hem toen al had laten vallen. Het is waar dat de rechtbank de aanklacht verworpen heeft, dankzij al zijn belangrijke beschermers, maar het is ook waar dat hij veroordeeld werd voor geweld in privé-sfeer en kidnapping van immigranten die opgesloten zaten in het kamp (die Lodeserto 'gasten' noemde tijdens zijn verklaringen!). Na een paar dagen huisarrest



werd hij vrijgelaten.

- De reden voor de strijd tegen de CPT's (asielkampen) komt alleen maar voort uit de Bossi-Fini wet over immigratie.
- Aangezien vele 'gasten' van het asielkamp een tijdje in Italiaanse gevangenissen gezeten hadden voordat ze opgesloten werden in het kamp in afwachting van deportatie, is het overduidelijk dat deze 'criminelen' de leiders waren van de revoltes die voortdurend in Regina Pacis uitbraken (en die opgestookt werden door de anarchisten, uiteraard).

De priester werd dan ondervraagd over een reeks van specifieke gebeurtenissen over de revoltes in het kamp. In het bijzonder over de poging tot massale ontsnapping op 10 augustus 2004. Vali, een 29 jaar oude immigrant uit Moldavië, viel toen van de muur van het kamp en raakte verlamd. De verdediging toonde aan hoe Vali, na van de muur gevallen te zijn, geslagen en gestampd was door de politieagenten die het kamp bewaakten. De priester beweerde daarentegen dat hij en zijn dienaars Vali hadden proberen helpen. Dit is ongeveer één van de grootste leugens die de priester tijdens zijn verklaringen vertelde: Vali werd niet alleen in elkaar geslagen, maar werd in het kamp ook gewoon achtergelaten door Lodeserto en zijn bende. Alleen maar dankzij de solidariteit van de lokale anarchisten werd Vali naar een speciaal ziekenhuis in Bologna overgebracht, waar hij nog steeds verzorgd wordt.

De priester sloot af met te vertellen over een reeks aanvallen op hem. Zo ondermeer over een kameraad uit Lecce die in juni 2006 op hem gespuwd had, en die nu bechuldigd wordt van het beledigen van religie en op 9 november voor de rechtbank komt.

De volgende zitting vindt plaats op 23 november.

Over de anarchisten die in september 2003 in Barcelona gearresteerd werden

Al drie jaar zonder hen te kunnen omhelzen... Nog drie jaar van strijd...

OP 16 SEPTEMBER 2006 was het drie jaar geleden dat in Barcelona de anarchistische kameraden Joaquín, Teo, Roger, Rafa, Igor en Carol gearresteerd werden.

Het was een dag die voor velen geen gewone was... zes kameraden gearresteerd en een andere waartegen een internationaal aanhoudingsmandaat uitgevaardigd werd (wat tot op de dag van vandaag ongewijzigd gebleven is, we hopen dat het zo tot in de oneindigheid blijft!). Deze repressieve slag werd toegediend door de Guardia Civil en de rechter van de Audiencia Nacional, Guillermo Ruiz Polanco. Het was de meest zware slag tegen de anarchistische middens sinds de aanhouding en opsluiting van Giorgio, Claudio, Michelle en Giovanni (Italiaanse anarchistische kameraden, die aangehouden werden na een poging om de Banco Santander in Cordoba te overvallen op 18 december 1996).

De operatie was groots opgezet: in het lafhartige verraad van de nacht en de vroege uren van de ochtend werden onze kameraden opgepakt. Hun deuren werden opengerukt met MALLAZOS, of zoals in sommige gevallen, met explosieve ladingen. Een spectaculaire ontplooiing van middelen, afgezette straten, zoekhonden van de politie,...

Vanaf het moment dat ze de huizen binnendrongen, waren de slagen, bedreigingen, vragen en mishandelingen de constante in de behandeling van onze kameraden tijdens de doorzoeken van hun woningen. Toen ze daarmee klaar waren, werden onze kameraden geblinddoekt en met de handen op de rug geboid. Ze duwden hen in auto's en brachten hen naar de commissariaten van de Guardia Civil in Madrid. Tijdens de tocht die in recordtempo afgelegd werd, werden ze geslagen. Twee kameraden werden met vuurwapens bedreigd: op het midden van de snelweg stopten ze de wagen, sleepten de gearresteerden naar de goot en deden alsof ze hen gingen vermoorden.

De anti-terroriswet werd ingezet. De kameraden werden beschuldigd van gewapende groep/terroristische organisatie, bezit van wapens en explosief materiaal, planning van moord, overvallen en sabotages, fabricatie en gebruik van explosieven, brandstichting, vandalisme,... Tijdens de vijf dagen *incommunicado* in de kerkers van de Guardia Civil ondergingen ze eindeloze ondervragingen, bedreigingen en folteringen (slagen, fysieke dril oefeningen, bepaalde lichaamshoudingen om hen uit te putten,...). Enkele kameraden vertelden ook dat ze

tijdens die dagen drugs toegediend kregen. Het is niets nieuws dat de huurlingen van de Staat in hun triestig en miserabel bestaan er niet voor terugdeiznen om zulke methodes te gebruiken tegen rebellen en revolutionairen.

Toen deze vijf dagen zonder einde voorbij waren, werden ze voor de onderzoeksrechter van wacht van de Audiencia Nacional gebracht. Die dag was dat de grootste juridische inquisiteur van de laatste drie decennia: de heer Baltasar Garzón. Enkele van de kameraden ondergingen de kerkers *incommunicado*, waardoor ze tijdens de voorleiding niet konden en mochten bijgestaan worden door een advocaat. Na lange uren wachten, valt het verdict: Teo komt vrij, de anderen worden naar de gevangenis van Soto del Real gestuurd. Even zijn ze samen en kunnen ze elkaar een aantal keren zien. Enkele dagen later worden ze overgeplaatst naar verschillende gevangenissen. Ze ondergaan de *verspreiding*, een praktijk die ze toepassen op allen die lastig zijn voor het gevangenisapparaat, de wraak van de Staat omwille van hun politieke activiteit. Igor blijft in Soto del Real, Roger wordt naar Aranjuez gebracht, Joaquín naar Navalcarnero en Rafa naar Valdemoro. In deze vier gevangenissen van op het Madrileens grondgebied zijn ze zo'n 650 km verwijderd van hun geliefden. Carol brengen ze naar Brieva (Avila), op 750 km van Barcelona.



Tegenover deze repressieve slag van de Staat en haar (non)communicatiemedia volgen de reacties elkaar op. Aan de ene kant heb je zij die hun gevallen kameraden herkennen als de hunnen en de strijd verder zetten zonder te oordelen over de beschuldigingen

die het juridische en gewapende apparaat tegen onze kameraden in stelling gebracht heeft. Ze herkennen hen eenvoudigweg als individuen die al vele jaren bezig zijn met de anarchistische praktijk. Dit is wat wij belangrijk vinden, en wat wij vandaag belangrijk blijven vinden om hen onze warmte en solidariteit te kunnen geven. Vergeet niet dat ook zij dat deden voor anderen die leden onder de gevangenis, de repressie of een ander conflict met de Staat-Kapitaal.

Aan de andere kant heb je zij die hen zwartmaakten of, erger nog, gewoon negeerden. Ze keerden hun rug toe naar de gevallen kameraden alsof het om buitenaardse wezens gaat. Hetzelfde voor zij die zich niet verwaardigden om ook maar één zin te schrijven in hun expressie-middelen of om een minimum aan interesse te tonen. Maar daarna vragen ze dan wel aan de rest om solidariteit

wanneer ze een 'conflict' hebben en in hun communiqués schrijven: "Het Catalonië...van de gevangenis en de repressie..." Het zijn altijd dezelfde die hun rug draaien, van de arrestatie van de Italiaanse anarchistische kameraden tot de aanhoudingen in het recente verleden (de laatste repressieve slag in Barcelona tegen de anti-autoritaire middens, die twee kameraden enkele maanden in de gevangenis doet belanden).

De voorbije drie jaar hebben bij onze kameraden vele problemen doen rijzen. Roger werd na 14 maanden opsluiting vrijgelaten op een borg van 3000 euro. Rafa werd aangevallen door de cipiers van Valdemoro en overgeplaatst naar Topas (Salamanca), op 855 km van Barcelona waar hij voor zijn arrestatie verbleef. De rest van de gevangen kameraden zijn zich blijven verzetten, met een hongerstaking zoals Joaquín of met *chapeos*, wandelstakingen zoals Carol en Igor. Igor heeft een tijdje een cel gedeeld met Francesco Gioia, een Italiaanse anarchistische kameraad die in mei 2005 in Barcelona aangehouden werd en momenteel vastzit in Italië. Allemaal zijn ze meerdere keren bestraft met isolatie omdat ze gevangen in strijd zijn binnen de muren van de uitroeiingskampen. Als individuen opgesloten omwille van politieke activiteiten, werden ze in FIES geplaatst: 20 uur per dag op cel, de gevangenis binnen de gevangenis. Door hun gesurveilleerde en ingeperkte communicatie (zowel telefoon en brieven als bezoeken) hielden ze hen en hun omgeving onder controle.

In de straat zijn er betogingen, affiches, graffiti's, sabotages, samenkomsten, info-avonden, stickers, publieke acties en publicatie van materiaal om geld in te zamelen geweest. Deels een beperkte solidariteit, gezien de opeenvolging van repressieve slagen tegen anarchistische de laatste tijd. Maar als ze gedacht hadden dat de aanhoudingen van september 2003 de anarchistische activiteit zou doen verdwijnen, dan hebben ze zich opnieuw vergist, voor de zoveelste keer sinds de moord op Sacco en Vanzetti... Het spijt ons

Ondertussen werden onze kameraden in april voor de Audiencia Nacional geleid. Ze kregen strafeisen die in enkele gevallen tot bijna 150 jaar opsluiting gingen. Uiteindelijk aanvaardden ze een akkoord met de aanklager wat resulteerde in 7 jaar gevangenis voor Igor, Joaquín, Carol en Rafa, drie voor Roger (die op dit moment afwacht of hij al dan niet terug binnen moet om de rest, na zijn eerdere 14 maanden opsluiting, uit

te zitten), en twee jaar voor de kameraad Teo die de gevangenis niet in moet. De aanklacht van gewapende bende hebben ze laten vallen waardoor hun penitentiaire classificatie veranderde.

Langzaam worden de kameraden dichter bij Catalonië gebracht. Carol en Igor werden iets meer dan drie maand geleden overgeplaatst naar de gevangenis van Brians. Rafa zou in principe binnenkort ook overgeplaatst worden naar Catalonië. Voor Joaquín ligt het anders omdat hij

geen Catalaan is en geen 'sociale inworteling' heeft in Catalonië. Joaquín heeft tot drie maanden voor de arrestatie van september 2003 al 22 jaar in de gevangenis gezeten: zijn 'inworteling' is dus de gevangenis en bij de enkelen die hij binnen en buiten de muren om verder te blijven strijden. (ANIMO CUEVO NEGRO)

Het is bij repressieve slagen van zo'n omvang dat we elkaar ontmoeten achter of herkennen als een deel van dezelfde barricade, of van een totaal andere. Tussen de twee in kan er niets meer zijn.

Het is op momenten als deze dat we kunnen zien wie zich onder de rokken van de Staat gaat verschuilen door te beloven goede anarchistische te zijn, museumrevolutionairen van de zoveelste verjaardag of oudbakken ideologie.

Wij willen deze datum niet voorbij laten gaan zonder onze kameraden in herinnering te brengen... drie jaar zonder hen te kunnen omhelzen. Nog drie jaar van strijd meer. Omdat onze kameraden zijn blijven strijden en hun ideeën hoog zijn blijven houden, en voor alles hun waardigheid binnen de muren, in de isolatiecellen, in de FIES-modules hebben weten te bewaren. En we kunnen het niet achterwege laten velen eraan te herinneren dat deze kameraden die de repressie tegen zich krijgen kameraden in strijd blijven. Omdat zij schuldigen zoeken en wij niet onschuldig zijn, omdat de anarchistische strijd altijd een confrontatie geweest is en geen manier om de namiddagen door te brengen.

Geen minuut vergetelheid voor onze anarchistische gevangen en verdrukte kameraden. Omdat de woorden ook in de duistere, trieste en eenzame stegen van de afzondering en de stilte gehoord worden.

"Ik ben niet bang voor de zware straffen. Wij anarchistische hebben de gevangenis in onze genen en ons bloed zitten. Ik ben ook niet bang voor de dood, dat gevoel ben ik al lang geleden kwijtgeraakt. Ik vrees de heilige tribunaal niet, omdat ik in geen enkele god geloof. Nooit ben ik door de knieën gegaan voor de rechtbanken."

Claudio Lavazza tijdens de rechtzaak over de bankoverval op de Banco Santander in Cordoba.

"Wij vragen geen toestemming om vrij te zijn, wij vragen geen vergiffenis om vrij te zijn."

Carol, in de dagen na haar opsluiting in de gevangenis.

**Vrijheid voor Carol, Rafa, Igor, Joaquín, Juanra, Diego, Zigor, Lola, Laura, Claudio, Giovanni, Eduardo,...
Vrijheid voor alle gevangen**

Salud y anarquía!

[Gepubliceerd op www.klinamen.org september 2006]

Hamed Hamed Belaid, YUMA, zet zijn hongerstaking voort die hij is begonnen op 6 september 2006, om het machtsmisbruik en het wanbeleid m.b.t. zijn penitentiair dossier aan te klagen, dus ook omwille van zijn persoonlijke situatie: Yuma wordt nog steeds onbeperkt in afzondering gehouden. Hieronder een brief die hij recent hieromtrent schreef.

Brief vanuit de Spaanse FIES-kerker

Yuma nog steeds in hongerstaking

“Er zijn geen monsters, enkel monsterlijke levensomstandigheden”

C. P. Villanubla, 2 oktober 2006

IK HEET HAMED HAMED BELAID, “YUMA”, en schrijf vanuit de FIES module van het penitentiair centrum van Villanubla, Valladolid. Ik ben een hongerstaking begonnen op 6 september van dit jaar (2006) en ben er nu behoorlijk slecht aan toe, hoewel de zaken voor mij al slecht begonnen te lopen sinds de dag dat ze me in de eerste graad staken; en dat is nu al een kleine en weinig te versmaden 16 jaren geleden, concreet op 1 september 1990. Maar de reden voor dit schrijven is niet mijn penitentiare levensloop te vertellen, er zijn veel persoonlijkere en humanere motieven hiervoor. Ik zal trachten kort te zijn, maar duidelijk en bondig.

De reden die me er toe gebracht heeft een hongerstaking te beginnen en zo “vrijwillig” een aanslag op mijn leven te plegen, is de ontzettende machteloosheid die ik voel. Ik protesteer al nagenoeg twee decennia tegen al wat mij onrechtvaardig lijkt en voor al wat ik geloof dat onbediscussieerbare rechten zijn. Ik heb dat op vele manieren gedaan, geslaagd en minder geslaagd, maar de ervaring is onverbiddeijk geweest: ik deed wat ik deed en wat ik ook deed, het bleek onmogelijk uit de eenzame opsluiting te geraken. Op de één of andere manier vonden ze toch steeds een twijfelachtige reden om me geïsoleerd te houden. Gevechten en geschriften, steeds opkomend voor wat ik denk dat mij rechtens toekomt, heeft er enkel toe gediend dat de penitentiare administratie, de Algemene Directie en een aantal rechters van het penitentiair toezicht daar bovenop, mij alleen een gewelddadig en agressief wezen vinden dat men moest (en blijkbaar nog steeds moet) isoleren van de rest van de gevangenen, zonder ook maar enig belang te hechten aan de (vaak onherstelbare) consequenties en gevolgen dat een zo lange isolatie bij een persoon kan aanrichten. In al die tijd heeft men mij niet de minste kans geboden om de gevangenis trachten legaal te verlaten, en aldus mijn straf ietwat te verminderen in een ander regime, zoals dat gebeurt in tweede graad.

Zelfs niet een progressie naar de tweede fase, dus 21 uur per dag opgesloten, ononderbroken gedurende 16 jaren. Zestien jaren van mijn leven. Dat leest snel, nietwaar? Ik vraag me af: waar zijn die wetten en rechten onderschreven in reglementen, in penale en burgerlijke codexen in die zo democratische constitutie die als basisprincipe de re-educatie, de reclassering, de re-integratie bepleiten? Laat me toe dat ik dit in twijfel trek, en neem me niet voor iemand die pretendeert de absolute waarheid in pacht te hebben; dat zou een grove fout zijn van welke kant dan ook, en uiteraard ook van mijnentwege. Wat ik zeg, is een realiteit, in concreto is het mijn realiteit en, definitief, mijn leven, dat ze in handen houden en manipuleren met instemming van de

Algemene Directie van de Gevangenen en andere juridische organismen, met allerlei spitsvondigheden en foefjes, met als enige doel me systematisch te criminaliseren; vaak op zo’n belachelijke en onwaarschijnlijke manier dat ik moeilijk kan begrijpen dat niemand dat inzien en zich er direct mee gaat bemoeien en gaat kijken wat er werkelijk aan de hand is met het penitentiare systeem.

Waar is die Constitutie waarop men zich zo nadrukkelijk en opgewekt beroemt? Hoe is het mogelijk dat zo’n wantoestanden zo ongeneerd worden toegelaten?



Ik denk dat de basis ligt bij een correcte educatie, en dit betekent bescherming en hulp bij de persoonlijke ontwikkeling in de omgeving waar men leeft. Men zou dus dwang moeten elimineren opdat er een werkelijke spontane ontwikkeling zou zijn naar de vrijheid. Maar dit model van penitentiair systeem is tegengesteld aan educatie; het is onderdrukkend, rigide en dogmatisch. Er zijn geen activiteiten van welk type dan ook in de isolatiemodules, niets meer dan in zijn absurde en incoherente bewoordingen van de reglementen. Dit systeem nodigt alleen uit tot het creëren van “dingen” in hun definities: gedweeë, passieve en mechanistische wezens zonder eigen leven. Maar het werkelijke theologische model is niet zuiver mechanisch, integendeel, het is gebaseerd op verbeelding. Maar om dit op te bouwen moet er een open systeem worden gecreëerd, zelfkritisch, antidogmatisch, dat het verdedigingssysteem

van de gevangenen stimuleert tegen elke vorm van controle en onderdrukking.

Maar zolang deze intellectuelen die prat gaan op en snoeven met hun prijzen van plastic, en deze die men als "vierde macht" heeft aangeduid, in dienst blijven van een systeem dat nog in de verste verte niet democratisch is (in zoverre ze hierop aandringen in hun "eloquente" woordenvloed), blijven de sociale onrechtvaardigheden en de totale willekeur in de gevangenissen ongestraft in dit ingeslapen land dat altijd onder de bedreiging leeft van een harde repressie door de veiligheidsdiensten die, effectief en fel, enkel diegenen verdedigen die de staat besturen.

En daarmee neem ik afscheid en laat ik iedereen met zijn bewustzijn (en onderbewustzijn) mijn leven latend op de weg, in de handen van onderdrukkers die ontregeld zijn door hun eigen absurd en irrationeel geweld. Dit is de

zuivere realiteit van de gevangene in isolatie (in concreto) en geen andere. Dit is mijn leven; leven waaraan ze een prijs hebben gehangen, een prijs die ik niet bereid ben te aanvaarden; en ik zal alleen de consequenties die dit met zich meebrengt "aanvaarden", niet omdat het me bevalt, maar omdat ze mij er toe dwingen.

Vanuit Villanubla, Valladolid, in een module ontworpen voor de volledige depersonalisering en waar de strijd voortgaat; dit is geen einde, maar de noodzaak te strijden om te overleven.

YUMA - 5475 días

Villanubla

2 oktober 2006

REBELLIE

TEGEN ALLE GEVANGENISSEN
TEGEN ALLE CIPIERS
VRIJHEID VOOR ALLEN



De gevangenis in rep en roer...

Ittre, 7 maart 2006
De gevangenen blokkeren de binnenplaats en verdedigen zich tegen de politie-interventie.

Bergen, 28 april 2006
De gevangenen bezetten de gevangenis en steken de toegangs-poort in brand. Gewapend met ijzeren staven en stenen gaan ze een urenlange confrontatie met de politie aan.

Nijvel, 16 mei 2006
Als antwoord op een nieuwe cipiersstaking, steken gevangenen een vleugel van de gevangenis in brand. De vleugel brandt bijna volledig uit.

Brugge, 21 juni 2006
Er worden molotovcocktails gesmeten tegen de huizen van twee cipiers van de gevangenis en het gesloten centrum van Brugge.

Brussel, 2 juli 2006
Enkele honderden mensen betogen in Brussel in solidariteit met alle gevangenen in strijd.

Dendermonde, 19 augustus 2006
Enkele gevangenen forceren hun celdeur en verplichten de cipiers om alle celdeuren te openen. 28 gevangenen ontsnappen.

Doornik, 8 september 2006
Tijdens de ochtendwandeling vallen gevangenen een cipier aan, waarna een korte rel uitbreekt.

Vorst, 24 september 2006
In de isolatiecel wordt Faycal vermoord met drie kalmerende injecties.

Brussel, 25 september 2006
Naar aanleiding van de moord op Faycal breken in de Marollenwijk en elders rellen uit. Meerdere dagen lang zijn er confrontaties met de politie, worden winkelruiten en gaan auto's en enkele overheidgebouwen gaan in vlammen op. De politie arresteert tientallen jonge rebellen.

Vorst, 5 oktober 2006
De politie intervineert om tientallen gevangenen die gewapend met ijzeren staven de binnenplaats blokkeren terug naar de cellen.

Lentini, 18 oktober 2006
Tientallen gevangenen uit de zwaar beveiligde vleugel bezetten de binnenplaats. Ze wapenen zich met ijzeren staven en verwoesten bijna een volledige vleugel. Pas na meerdere uren kan de politie de opstandelingen terug naar de cellen drijven.

Ittre, 29 oktober 2006
Nadat de federale politie alle bezoekers verplichtte een naakt-fouille te ondergaan, breekt 's avonds een zware opstand uit. De gevangenen steken verschillende cellen, matrassen, vuilbakken en een kantoor van de cipiers in brand. De politie en de cipiers worden aangevallen met projectielen en metalen staven. De schade aan de gevangenisgebouwen is enorm. Vijf cipiers raken gewond. Pas na middernacht keren de gevangenen terug naar de cellen.

Affiche gevonden in Antwerpen, begin november 2006

ALS ANARCHISTEN zijn we tegen alle gevangenissen. Massale uitbraken, individuele ontsnappingen, aanvallen op gevangenissen in aanbouw en tegen-informatie zijn een aantal van de strijdpraktijken die uit dit terrein van uiterste dwang door kapitaal en Staat voortkomen.

Alhoewel. Met de de herstructurering van het kapitaal kunnen we ook het begin zien van wat een ingrijpende herstructurering van de gevangenis zoals we haar vandaag kennen zal worden. De gevangenis van de toekomst zal zich uitstrekken over het hele territorium. De oude ideeën over sociale correctie die beweerden dat opsluiting het gedrag zou veranderen zullen vervangen worden door de ideologie van controle en consensus.

De omsloten ruimte biedt weinig garantie voor controle. Los van de groeiende sociale spanning, is het traditionele type van de gevangenis alsmaar meer contradictoir en kostelijk aan het worden.

Het is makkelijker om een muur te bouwen rondom de heersende klasse. Geen stenen muur, maar een muur van 'diversiteit': verschil van taal, waarden, perspectieven, cultuur,...

Het zal niet makkelijk zijn om deze muur neer te halen. Voor de onherleidbaren, zij die tekenen van gevaar voor de controleplannen van de Staat blijven tonen, zullen er altijd traditionele gevangenissen blijven, die alsmaar meer geïsoleerd, alsmaar meer 'super' en alsmaar meer 'speciaal' zullen zijn.

In die gevallen zal fysieke annihilatie de plaats innemen van de sociale opvoedkunde. De gevangenis zal terug haar oude rol opnemen: een rationeel systeem om de dood van de gevangene op de kortst mogelijke tijd te verzekeren. De illusies van de Verlichting zullen voor altijd verdwijnen.

Maar los van deze minderheid onherleidbaren is het de controle over de grote massa uitgebuitenen wat voor de Staat van belang is. En deze controle zal noodzakelijkerwijze geschieden via een 'consensus', en niet op een 'verplichtende'

of 'gewelddadige' contradictoire manier.

Het eerste objectief dat bereikt moet worden zal de 'participatie' zijn. Het grootst mogelijke aantal mensen zal ingesloten worden in een project van 'recuperatie' op alle niveaus. Ze zullen de illusie hebben dat ze 'participeren' in het beheer van de publieke affaires: in het programmeren van hun eigen levens.

Sociale structuren zullen allemaal op participatie gebaseerd worden terwijl tegelijkertijd een klein deel ervan geheim gehouden zal worden en allesbehalve participatieve doelen zal hebben.

Productie zal zonder twijfel makkelijker gemaakt worden, met lichtere shiften, maar er zal een scherpe scheiding komen tussen de 'ingesloten' die de bevelen zullen geven en de 'uitgesloten' die de bevelen moeten uitvoeren.

Opvoeding zal geschieden doorheen massale scholing, wat het mechanisme van 'uitsluiting' zal perfectioneren: een gereduceerde taal en een geconstrueerde cultuur aanreiken die speciaal gemaakt zijn voor de 'uitgesloten'. Tegelijkertijd zullen er plekken voor de geprivilegeerden zijn waar onderwijs van een zeer hoog niveau verschaft zal worden om het voortbestaan van de klassenmaatschappij mogelijk te maken.

GEVANGENIS



Vanuit een urbanistische optiek zal ook het leven in de stad geherstructureerd worden door de getto's op te ruimen en ze te vervangen door slaperige voorsteden, een 'sociale verspreiding' waar mensen hun eigen vervreemding zullen beheren. De klassen geprivilegeerden zullen elders wonen, opgesloten in hun 'onbegrijpelijkheid' ten opzichte van de uitgesloten.

In een maatschappij die zo zwaar onder controle staat, waar

de fundamentele verdeling in klassen (tussen ingesloten en uitgesloten) gecamoufleerd wordt door 'participatie' op alle niveaus (parlement, vakbond, onderwijs, werk, gezondheid, administratie), zal het niet langer mogelijk zijn om in traditionele termen over repressie te spreken.

ADRESSEN VAN GEVANGENEN EN STEUNGROEPEN

BELGIE

Nordin Benallal
Prison d'Andenne
2 rue du Géron
5300 Andenne

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

H.J. Hijnen
SIM
Steenweg op Wortel 1
2330 Merksplas

NEDERLAND

Roberto Catrino Lopez
P.I. Lelystad
Afdeling 1116
Cel 14
afdeling F
Lanserdreef 300
8233 HB Lelystad

*Roberto zit momenteel in het Peni-
tentiair Ziekenhuis van
Scheveningen. Zie p 17.*

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
c/o JVA - Z.3117
Schönbornstr. 32
D- 76646 Bruchsal

Marco Heinrichs
Justizvollzugsanstalt
Magdeburg
Halberstädter Strasse 8a
39112 Magdeburg

Vier van Aken

Gabriël Pombo Da Silva
JVA Aachen
Krefelder Str. 251
52070 Aachen

José Fernandez Delgado
JVA Rheinbach
Aachener Stra. 47
53359 Rheinbach

Bart De Geeter
JVA Remscheid
Masurenstrasse 28
42899 Remscheid

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf
Zwitserland

ITALIE

Marini-proces

Gregorian Garagin
Casa Circondariale Fossom-
brone
via G. Leopardi, 2
61034 Fossombrone

Francesco Porcu
Casa Circondariale Carinola
via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE)

Carlo Tesseri
Casa Circondariale La Dozza
Via Del Gomito 2
40100 Bologna

Orlando Campo
Via Raffaele Majetti 165
00156 Roma
Italië

Vier van Luras

Frederico Pais
Carcere di Buon Cammino
09100 Cagliari

Onderzoek COR

Francesco Gioia
Gioia Francesco
Via Maiano, 10
06049 Spoleto

Operatie Nottetempo

Salvatore Signore
Casa Circondariale
via Lamaccio 1
67039 Sulmona (AQ)

Il Silvestre 4 mei

Silvia Guerini
Carcere La Dozza
via del Gomito 2
40127 Bologna

Benedetta Galante (ook COR)
Contrada Capodimonte
82100 Benevento (NA)

Federico Bonamici
via Nuova 179 Poggioreale
80 143 Napoli

Giuseppe Bonamici
c.c. San Michele
Strada Casale 50
15040 Alessandria

Constantino Ragusa (ook COR)
Casa Circondariale
via Prati Nuovi 7
27058 Voghera (PV)

SPANJE

Claudio Lavazza
C.P. Albolote - Módulo 2
Carretera de Colomera Km 6,5
18220 Albolote - Granada

Hamed Hamed Belaïd
C.P. Villadolid (Villanubla)
Ctra. Adanero-Xixon km 94
47071 Villanubla - Valladolid

Giovanni Barcia
C.P. El Acebuche
Ctra. Cueva de los Ubeda, km
2,5
04071 El Albuche - Almeria

Amadeu Casellas Ramon
C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona

Amanda Cerezo Garcia
C.P. Alicante II
Ctra. N-330, km 66
03400 Villena - Alicante

Ghilbert Ghislain
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Luis Mingorance Corral
C.P. JEAN II
Ctra Bailen Motril, km 28
23071 Jaen

Carlos Gomez Garcia
Santiago Cobos Fernandez
C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon

Ibai Ederra
C.P. de Zuera
Ctra. Nac. 330, km 539
50298, Zuera
Zaragoza

Javier Calvo Moran
C.P. de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014 Donostia
Guipuzcoa

Giorgio Rodriguez
C.P. de Topas
Ctra. Nac 630, km 314
37799 Topas
Salamanca

Zes van Barcelona

Carolina Forné Roig
Apdo 1000 (mod. Dones)
08760 Martorell
Barcelona.

Rafael Tomás Gaspar
C.P. de Topas
Ctra. n-630, km. 314,
37799- Topas
Salamanca

Joaquín Garcés Villacampa
C.P. Navalcarnero.
Ctra. Nacional V, km 27,7.
28600 Navalcarnero
Madrid

*In de vorige Uitbraak verschenen
foute adressen van Rafa en Joaquín*

GRIEKENLAND

Giorgos Kalaitzidis
Prison of Korydallos
18810 Athene

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
n° 960 e.p. Paços de Ferreira
4595 - 416
Seroa

ANTI-GEVANGENIS GROEPEN

Anarchist Black Cross
Antwerpen
PB 67
2018 Antwerpen 14
abc.antwerpen@gmail.com
reknr. 000-3244460-04

Anarchist Black Cross Gent
PB 40
9000 Gent 2
abc_gent@yahoo.com
reknr. 001-3364945-91

www.anarchistblackcross.be

**Passe-Muraille: émission
radio**
elke zondag/chaque dimanche à
18u op 87.7 FM (BXL)

Anarchist Black Cross
Amsterdam
Postbus 16521
1001 RA Amsterdam
Nederland / Pays Bas
abcamsterdam@squat.net